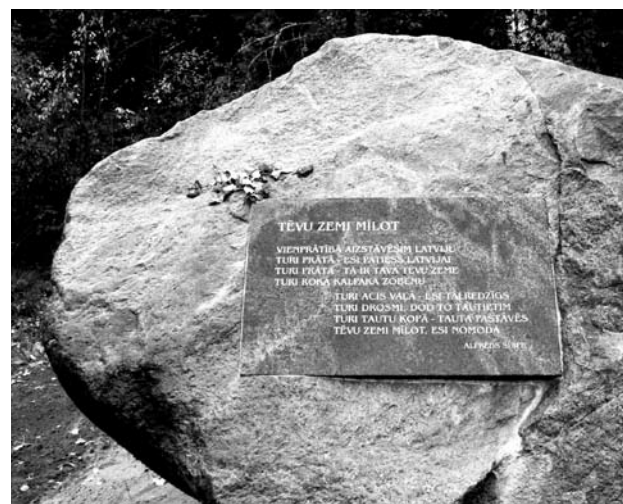

Latvijas Nacionālās frontes
LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

UZ TIKŠANOS SĒRMŪKŠOS!

Cik ilgi vēl būsim okupēti? Cik ilgi vēl ļausim okupantiem un kolonistiem piesmiēt mūsu tautu un valsti? Mums ir jārod sevi spēks, lai radītu krievvalodīgajos degsmi atgriezties savā senču Dzimtenē – Krievijā! Mums ir jācinās, lai atbrīvotu savu zemi, savu tautu, savu valsti! Šo ciņu aizsāka nacionālie partizāni, un mums tā ir jāpabeidz – ar uzvaru!

Ielūdzu visus "DDD" lasītājus un latviešu tautas patriotus **2013. gada 20. septembrī plkst. 11.00** uz Latvijas Nacionālo partizānu piemiņas pasākumu netālu no Skujenes – Amatas novada Sērmūkšos pie Nacionālo partizānu piemiņas ansambļa.

Nacionālo partizānu vārdā,
Alfrēds Suipe

PĀRTRAUKT ZEMES IZPĀRDOŠANU ĀRVALSTNIEKIEM!

Atklātā vēstule
Latvijas Republikas 11. Saeimai

Cienījamā Saeima!

Lauku mājas ir latviešu tautas šūpulis un latviskās dzīvesziņas pamats. Gadsimtu gaitā zemnieks bijis visuzticamākais nacionālo un kultūras vērtību glabātājs un vairotais. Visos laikos viņš cieši turējies pie savas zemes un, to aizstāvot, bija gatavs ziedot pat dzīvību. Tālab pašsaprotami, ka latvietim uz visiem laikiem jāpatur saimnieka tiesības uz zemi un neviens to nedrīkst iztirgot svešiniekiem.

Diemžēl pēdējā laikā iztirgošana notiek tik intensīvi, ka, ja tā turpināsies, drīz mūsu tauta var palikt bez savas zemes. Latvijā nav reģistra, cik isti zemes iegādājušies ārvalstnieki, taču ekspertu aptuvenie aprēķini liecina, ka tie varētu būt 20%, bet Latgalē – pat 40% zemes.

Mums, tēvu zemes mantiniekiem, ir pamats un nepieciešamība prasīt Saeimai sakārtot likumdošanu, lai tiktu pārtraukta zemes izpārdošana citu valstu pilsoņiem.

Nepieciešamība ierobežot īpašuma tiesības, ja to prasa sabiedrības intereses, ietverta LR Satversmes 105. pantā: "Ikvienam ir tiesības uz īpašumu. Īpašumu nedrīkst izmantot pretēji sabiedrības interesēm. Īpašuma tiesības var ierobežot vienīgi saskaņā ar likumu..." 105. panta otrajā un trešajā teikumā jau ir paredzēts konstitucionāls ierobežojums īpašuma tiesību izmantošanā, ko atliek vien sasaistīt ar konkrētu likumu.

Tātad, gādājot par valsts attīstību ilgtermiņā un par latviešu tautas interesēm, Saeima likumdošanas ceļā var pārtraukt zemes izpārdošanu ārvalstniekiem.

Tāpēc rosinām 11. Saeimas deputātus steidzāmības kārtā pieņemt likumu, kas liedz Latvijas zemi pārdot ārvalstu fiziskām un juridiskām personām.

Cieņā,

Inese Bartušēvica, zemkope
Lija Brīdaka, rakstniece
Ivars Brīvers, Banku augstskolas profesors
Dzintra Geka, kinorežisore
Dzidra Kreišmane, LLU asociētā profesore
Agris Liepiņš, mākslinieks, publicists
Andrejs Lucāns, zemkopis

IKVIENAM IR ROKA JĀPIELIEK...

Saruna ar "DDD" lasītāju **Lieni Rijkuri**

"DDD" IR JĀBŪT IT VISUR!

DDD: *Laikraksts "DDD" ir saņēmis kopiju no divdesmit septiņu cilvēku parakstītas vēstules, kas adresēta lielo pārtikas veikalu tīklu vadītājiem, ar vēlmi lielveikalu plauktos redzēt arī laikrakstu "DDD". Tu esi šīs vēstules iniciatore – kas tevi pamudināja to rakstīt?*

Liene Rijkure: Diemžēl joprojām daudzi cilvēki nezina un bieži jautā,

nam vai otram izdevumam nemaz nav saistīta ar komerciju. Veikals "Sky" man jau atsūtīja atbildi, ka izskatīšot iespēju tirgot laikrakstu "DDD". Redzēsim.

Cilvēki diemžēl ir pārāk kūtri, lai piepūlētos un meklētu tās retās vietas, kur var iegādāties laikrakstu "DDD". Ja, piemēram, pie "Rimi" kasēm rokas stiepiena attālumā nebūs izlikts, nekur jau speciāli neies meklēt... Tā ienāca prātā, ka ir jāpacenšas, lai laikraksts būtu pie-

"Tas taču katram būtu jāsaprot – ja ir bijusi okupācija, tātad ir vajadzīga deokupācija. Nevar visu tā atstāt."

kas ir laikraksts "DDD" un kur to var nopirkt. Jā, laikrakstu var abonēt, var arī iegādāties, bet ne visās "Narvesen" un "Plus punkts" preses tirdzniecības vietās. Būtu labi, ja "DDD" būtu it visur. Pat "Veski segodņa", kas, manuprāt, ir pretvalstiska avīze, tiek piedāvāta lielveikalos. Arī žurnāls "Rīgas Laiks", kas, starp citu, nav nemaz tik komerciāls, ir nopērkams it visur. Tādējādi izvēle par labu vie-

ejamāks – it īpaši laukos.
DDD: *Lielai daļai latviešu ir vienaldzīgs latviešu tautas liktenis. Kāpēc tu tomēr nespēj palikt malā?*
L.R.: Domāju, ka mīlestība pret savu tautu, Tēvzemi cilvēkam ir dvēselē. Ar varu neko nevar uzspiest – ja tu esi savējais, tad vienkārši nāksi. Tas jau laikam ir iekšā kopš bērnības. Mēs esam trīs māsas, es bērnbija biju visradikālākā, kas nerunāja ar krievu bērniem krieviski. Vienkārši

principā nerunāju, un viss, jo dzīvoju taču savā zemē Latvijā un uzskatīju, ka iebraucējiem jāmacās runāt latviski. Ļoti pārdzīvoju latviešu tautas asimilāciju, pārkrievošanu, kas te diemžēl joprojām turpinās arī 21. gadsimtā.
DDD: *Kādu tu redzi risinājumu? Kā iekustināt cilvēku apziņas?*
L.R.: Mūsdienās valdošais materiālisms, mietpilsonisms ir briesmīga lieta. Liela problēma ir tā, ka visi

oficiālie plašas saziņas līdzekļi pieder režīmam. Tie būtībā tikai melo un stāsta to, ko vajag valdošajiem, un liekas, ka viss ir skaisti. Skaidrs, ka latviešu tautā nav pārāk daudz nacionālistu – varbūt nedaudz vīrs diviem procentiem. Man nav ilūziju, ka visi latvieši tagad paliks nacionāli, bet būtu labi, ja kaut vai šie nacionālisti apvienotos un sāktos kaut kāda darbība.

Turpinājums 4. lpp.

IR JĀIZPROT VISA ESOŠĀ VIENOTĪBA

Sofija J. Jaunzeme

Godātā laikraksta "DDD" redakcijā!

Esmu ieguvusi ekonomista izglītību un aptuveni 12 gadus nostrādājusi šajā jomā. Izstrādājot promocijas darbu ekonomikas nozarē, pētīju Rietumu

valstu (galvenokārt anglo-sakšu) ekonomikas un uzņēmējdarbības teoriju, kā arī praksi. Iepazīnu apgāda "Vieda" izdoto grāmatu "Dzīvās Ētikas Mācība. Ceļavārdi Vadonim", kurā sniegts gudrs padoms valsts vadītājam, kā pildīt savus darba pienākumus.

Anglo-sakšu 20. gadsimta beigu un 21. gadsimta sākuma uzņēmējdarbības literatūra ir vērsta uz uzņēmumu konkurenci un ignorē atsevišķu uzņēmumu iekļaušanos kopējā ekonomiskajā sistēmā. Tā, piemēram, anglo-sakšu uzņēmējdarbības plānošanas literatūrā nav skaidras norādes, kā atsevišķiem komersantiem, sagatavojot savus biznesa plānus, rēķināties ar savu biznesa

partneru izstrādātajiem plāniem. Manuprāt, individuālu uzņēmēju plānošanas un saimniecisko lēmumu pieņemšanas procesa koordinācijas trūkums ir nesabalansētu ekonomisko attiecību būtisks iemesls.

nācijas trūkuma rezultātā ir iespējama situācija, kad gatavo preču ražotājs, paredzot gatavās produkcijas noieta tirgus paplašināšanos, biznesa plānā uzrāda palielinātu neto apgrozījumu un investē ražošanas

"Privātīpašnieciskas intereses mēdz būt šķēršļi ceļā uz visas ekonomikas vienotību un tās sabalansētību."

Dzīvās Ētikas Mācības grāmatas "Ceļavārdi Vadonim" 69. pantā ir teikts: "Modernā industrija un visu lietu produkcija ir kvantitatīvi un kvalitatīvi tik nelīdzsvarota, ka pagaidām nav iespējams šīs lietas pareizi sadalīt."
Tā, piemēram, koordi-

plašināšanā; turpreti izejvielu piegādātājs (no kura gatavo preču ražotājs iepērk izejvielas) neprognozē noieta tirgus paplašināšanos un investīcijas savas jaudas palielināšanā neveic.

Turpinājums 3. lpp.

LATVIJA – neatkarīga, demokrātiska republika, postkoloniāla valsts vai invaderu kolonija?

Jānis Mednis

Dažs, iespējams, stipri brīnīsies par šādu jautājumu. Zinām taču, ka esam demokrātiska neatkarīga valsts, kas dibināta 1918.gadā. Un atjaunojām neatkarību 1991.gadā. Esot mēs stabila demokrātija. Un to nu nedrīkstot apšaubīt.

Bet dara. Ir pilsoņu aktivitātes, kas vērstas pret valsts valodu, nepilsoņu, kas vērstas pret pilsonības institūciju. Un kādas, zināmas, kaimiņvalsts aktivitātes, ko nu dēvē par maigo varu. Dažs pat dēvē Latviju par valsti, kur atdzimst fašisms un varu uzurpējis šaura nacionālistu kliķe. Runā un dara to kas nav savienojams ar neatkarīgas, latviešu nācijas valsts statusu. Un neviens nav sodīts, nav izraidīts, neviens neko nespiego. Levits vairākkārt teicis, ka demokrātijai jāspēj sevi aizstāvēt. Bet nekā, nav šajos 22 gados atrasts kāds paņēmieni, veids kā aizstāvēties. Un, kas pats sliktākais, šķiet, ka vara nemaz nevar vai negrib aizstāvēties. Kaut vai valoda – nu nav tas savienojams ar Satversmi, ka ar valsts valodas zināšanām nepietiek lai dabūtu darbu; toties to var izdarīt ar krievu valodas zināšanām.

Ir gan šādas tādas runas un raksti, kas pievērš uzmanību tam, ka Latvija pēc būtības ir bijusi tipiska Krievijas (PSRS) kolonija. Un tieši šī iezīme ir noteicošā šodienas Latvijā. Un tieši par to Latvijas vara nerunā un negrib runāt. Jo, pēc būtības kas ir mainījies kopš kolonijas laikiem? Parasti kolonijas savu brīvību atgūst, atzīmējot to ar speciālu ceremoniju – nolaiž koloniālistu karogu, paceļ jauno, varu pārņem aborigēni; kolonisti aizbrauc. Kā trāpīgi raksta I.Rudzītis [1], tad Latvijai atgūstot neatkarību, koloniālisma aspektā nemainījās faktiski nekas. Kolonisti nekur nepazuda, tikai vārdos izmainīja savu statusu uz “mazākumtautību”. Rudzītis raksta arī, ka kolonistu dzīvē nekas nemainījās. Kolonizācijas totālā noklusēšana un mazākumtautības statuss pasargāja kolonistus (un pasargā joprojām) no pamattautas pretenzijām un mēģinājumiem kolonistus dabūt atpakaļ uz to mītnes valsti. Un Latvijas valsts tam piekrit – runas par dekolonizāciju ir gandrīz kriminalizētas, tā vietā tiek uzspiesta integrācija. Kolonistu integrācija; neiespējama variants. To atkal tas pats Rudzītis, atzīstot, ka tik atšķirīgi etnosi nemaz nevar integrēties, kādam ir jāmaina sava identitāte, mentalitāte. Kolonisti tie nebūšot, jo trūkstot motīva, jāmainās latviešiem. Autors savas cerības saista ar multikulturālo ES, kurā latviešiem jāiekļaujas un neizbēgami jāmaina identitāte. 10 gadus pēc šī raksta nekas nav mainījies – spītīgie latvieši negrib zaudēt savu identitāti. Daži jau grib gan, bet Dievs ar tiem, tādu jau netrūkst nevienā tautā. Valodas mācīšana – valsts ienaidnieks vēl bismatāks, ja zina valodu [1].

Ja palasa tādu paveikāku apcerējumu kā NF izdevumu [2] par Latvijas kolonizāciju, tad jāsap, ka šo “marginālo Gardas meiteņu” paredzējumi, kas notiks Latvijā ar latviešiem, ja vara būs tik akla un “spiedīs” uz integrāciju un nemaz nepieļaus domas par dekolonizāciju, diemžēl ir piepildījusies – ir faktiskā divvalodība, un kolonisti pamazām iekaro varu. Tāpēc par postkoloniālu valsti (kolonisti atdevuši varu un aizvākušies), stingri ņemot, Latviju nemaz nevar dēvēt. Te varētu runāt par nepabeigtu kolonizāciju. Nepabeigtu, bet arī neapstādīnātu. Piebremzētu. Un ar specifisku iezīmi – pilnīgu klusumu medijos un varas elitē par šo kolonizāciju. Pat ārvalstu autori, dēvējot Baltijas valstis par jaunākajām kolonijām Eiropā, nesaprot, kāpēc mēs paši tik spītīgi izvairāmies šo problēmu pat pieminēt [3]. Jo ārvalstnieki, nesaprotot mūsu klusēšanu, klausās, ko saka kolonizatori – Krievija.

Ir vairāki pētījumi par kolonizāciju un dekolonizāciju. Bez tā dēvētās klasiskās kolonizācijas (kā Āfrikā), kur kolonizatori valda pār kādu teritoriju un ekspluatē gan kolonijas resursus, bet masveidā tur dzīvot neapmetas, ir t.s. “invaderu” kolonizācija [4]. Tā raksturīga ar masveida kolonistu migrāciju uz koloniju, uzskatot to par dzimteni. Ja klasiskā kolonizācija nemēģina iznīcināt aborigēnus, tad invaderi ir nāvējoši aborigēniem, tos vai nu fiziski iznīcinot, vai diskriminējot, vai mēģinot “apvārdot” aborigēnus atteikties no savas identitātes, pieņemot kolonistiem ērtu, vai pat pašu kolonistu identitāti (pārtautojot). Ja ne, tad ir neizbēgama varmācības lietošana.

Turpinājums 5. lpp.

MŪSDIENU DRAUDI DVĒSELEI UN ĶERMENIM

Intervija ar bērnu klinisko psihologu Irīnu Medvedevu

Turpinājums no iepriekšējā numura

NEDRĪKST DEGRADĒT LIELO NOSLĒPUMU!

Jautājums: Kad mēs runājam par tikumības un tiklības jautājumiem, tad izjūtam tādu kā neticības un nesapratnes sienu no jauniešu puses. Mums izskatās, ka šis svarīgās lietas jaunajiem cilvēkiem ir zaudējušas savu vērtību. Kā jūs to redzat?

Irīna Medvedeva: Jaunie cilvēki ļoti orientējas uz tiem sabiedriskajiem etaloniem, kurus viņi saņem. Viens no galvenajiem jauno cilvēku uzvedības, rīcības un pat uzskatu motīviem ir atbilstība šī brīža modes tendencēm. Nevienam nav noslēpums, ka mode jauniešiem šķiet ļoti būtiska. Un, tā kā par modernu parādību pašreiz ir pataisītas izvirtības “ne-tradicionālo attiecību” un “droša sekss” izskatā, viņi kautrējas neatbilst šiem sabiedriskajiem etaloniem, spītējot tam, ka viņi visi, to es zinu noteikti, sirds dziļumos tiecas orientēties uz tiklību un tikumību.

Reizēm es par to arī runāju ar jauniešiem, jo bieži tieku aicināta uz skolām, uz vecākajām klasēm. Kad tika uzņemta filma “Kurš šūpo šūpuli”, man bija jātiecas nevis vienkārši ar jauniešiem, bet ar t.s. “zelta jaunatni”. Tie bija jaunieši, kas mācījās Pēterburgas Teātra, mūzikas un kino institūtā, tātad šķietami ar īpaši brīvdomīgiem jauniešiem cilvēkiem. Zīniet, jau pēc piecām sarunas minūtēm telpā iestājās tāds klusums, ka man pašai neomulīgi palika. Tad es sapratu, cik patiesībā šī tēma viņiem ir aktuāla. Es nelietoju tādas vārdus kā tiklība, es gluži vienkārši šiem otrā kursa studentiem pastāstīju, ka tad, kad viņus šai jautājumā “apgaismo” un “informē”, kā viņiem stāsta, bet patiesībā samaitā, viņiem nozog jaunajam cilvēkam visbūtiskāko un svarīgāko noslēpumu – dižās, gaišās, romantiskās jaunieša mīlestības noslēpumu! Es viņiem pastāstīju, ka viņiem būs ļoti grūti izjust šo romantisko mīlestību tikai tāpēc, ka viņiem ir pastāstīts par sekss tehniku. Mūsdienās šo lielo, personīgo noslēpumu pataisa par primitīvu, cinisku, lētu padomu krājumu.

Par šiem “padomiem” raksta katra jauniešu avīze un žurnāls. [...] Dažreiz braucu Maskavas metro un ziņkārīgi paskatos, ko jaunais cilvēks lasa, un uzreiz novēršos, domājot, kā viņam nav kauna publiski ko tādu lasīt, jo jau virsraksti ir ar lieliem burtiem un no attāluma labi salasāmi... Šāda veida

izdevumi ir drausmīgi savā preteklībā.

Es domāju, vienkārši ir jāatrod pareizā pieeja jauniešiem, lai runātu par šīm tēmām, jo viņi visi sapņo par lielo, romantisko mīlestību, lai arī cik viņiem stāstītu par “drošu seksu”. Viņi tikai nesaprot, ka patiesa mīlestība un uzbāzīga informācija par “drošu seksu” ir viens otru izslēdzoši lielumi. Šī sausā, aukstā, ciniskā informācija par “drošu seksu” ir jāzina ginekologiem, seksopatologiem un arī psihietriem, jo seksopatoloģija ir daļa

kā par atpalikušu. Patiesībā šī sievietē pateica taisnību. Krievijā [arī Latvijā], krievu kultūrā [arī latviešu kultūrā] tik tiešām nav sekss, kurš būtu atsevišķi no mīlestības. Precīzāk sakot, tas ir, bet tā ir izvirtība. Šī tēma ir īpaši personiska. Un padomju laikā tāda arī palika, tāpēc bērni tika audzināti tikumiskā garā – gan mājās, gan skolā, gan arī literatūrā. [...]

“Pieaugušie ir pārstājuši jauniešiem stāstīt par jūtām, un tas ir nepiedodami; bērni pie tā nav vainīgi, viņi tikai pakļaujas sabiedriskajai domai.”

no psihopatoloģijas. Tāpēc, atgriežoties pie homoseksuālistu un citu izvirtuļu tēmas, gribu teikt, ka viņi ir psihopatoloģijas darbības laukā, bet tagad visu sabiedrību grib pārliecināt, ka ir tādi paši kā mēs un, iespējams, pat labāki par mums. Piemēram, ne visi zina, ka vārds “gay” īstenībā ir saīsinājums no vārdiem “good as you” – “tikpat labs kā tu”.

Jaunieši, manuprāt, gaida no pieaugušajiem patiesus vārdus par tikumību, tiklību, par īstu mīlestību, par laulību, bet viņiem visu laiku stāsta par sekss tehniku. Tomēr viņi grib dzirdēt par jūtām!

Tad nu, lūk, kad filmas “Kurš šūpo šūpuli” uzņemšanas laikā es pabeidzu sarunu ar šo “zelta jaunatni” (filmā tika parādītas tikai kādas 5 minūtes, bet kopumā saruna ilga pusotru stundu), viņi sapulcējās ap mani, un katrs gribēja kaut ko pajautāt, kaut ko pārrunāt par jūtām un mīlestību. Nevis par seksu viņi gribēja dzirdēt! Pieaugušie ir pārstājuši jauniešiem stāstīt par jūtām, un tas ir nepiedodami; bērni pie tā nav vainīgi, viņi tikai pakļaujas sabiedriskajai domai.

PAR TRAUMĒJOŠO “IZGLĪTOŠANU”

Jautājums: Pirms vairākiem gadiem, PSRS pārbūves sākumā, kāda sieviete teletilta ar ASV laikā pateica, ka Padomju Savienībā sekss nav, un tas radīja ļoti negatīvu ažiotāžu. [...]

Irīna Medvedeva: Es labi atceros šo pārraidi un atceros, ka man kļuva ļoti nepatīkami, kad šī sieviete tika izsmieta. Maskavas neolīberālā intelīģence joprojām to atceras un joprojām ņirgājas par šo sievieti

J.: Mūsdienās plaši tiek veikta t.s. “seksuālā izglītošana”, kuras piekritēji uzskata, ka, dodot bērniem zināšanas par seksu, par mīlestības fizisko pusi, ir iespējams preventīvi mazināt un novērst venērisko slimību un AIDS izplatību, šķiršanās gadījumus savstarpējās nesaderības dēļ, kā tagad moderni ir teikt. Gribētos dzirdēt jūsu viedokli par to.

I.M.: Manuprāt, ir acīmredzams, ka “izglītošanas” aizsargā bērnus un jauniešus maitā un pataisa par izvirtuļiem. Kā jau tikko teicu, šī ir vispersonīgākā un visintīmākā tēma, tāpēc par to nedrīkst runāt publiski, jo īpaši, ja to dara pieaugušais, kurš bērna acīs ir autoritāte. Un skolotājs, mediķis vai lektors – tā ir autoritāte.

Bieži ir dzirdēts sakām: “Labāk, lai mēs to izstāstām, nekā bērns to uzzina uz ielas.” Pirmkārt, “iela” nekur nepazudis, tā tikai pievienos kaut ko jaunu šim “zināšanām”. Otrkārt, un galvenokārt – šādas “iela zināšanas” nav nekas traks. “Iela” ir eksistējusi visos laikos. Vienmēr ir bijis kāds vecāks un, kā tagad teiktu, brīvdomīgāks biedrs, kurš ciniski mitoloģiskā veidā zēnam pastāsta par intīmo dzīvi. Zēns zināja, ka tas, ko viņam pačukstēja pagalma huliģāns, ir liels noslēpums, ko nekādi nedrīkst apspriest ar pieaugušajiem, jo tas ir nepieklājīgi. Bet, kad zēns kļuva par jauniešu, šīs zināšanas tika izstumtas atmiņā nomalēs vai vispār aizmirsās, un sākās jauns, romantisks dzīves periods, kad puisis saskatīja meitenē eņģeli, gaišu būtni ne no šīs pasaules, rakstija viņai dzeju, stāvēja zem viņas logiem, pavādīja viņu līdz mājām un baidījās uz viņu īsti paskatīties.

Starp citu, gribu jums pateikt, ka tad, kad vīrietis ir iemīlējis – ne tikai jauniešiem, bet arī vīrietis, tad pirmajā iemīlēšanās stadijā viņam vispār nav seksuālu jūtu. Kā man teica kāds paziņa, kad viņš ir iemīlējis, un viņš ir kaislīgs vīrietis, tad viņam viss “zem jostasvietas” ir it kā sasalis.

Tas ir raksturīgi vīriešiem, kuri ir iemīlējušies patiesi. Romantiskajā iemīlēšanās periodā sekss sfēra pilnībā tiek izslēgta. Savukārt “seksuālajā izglītošanā” šī sfēra tiek uzspiesta arī tiem bērniem, kuri vispār šajā virzienā nedomā.

Pusaudzū vecumā, skolās, kur zēni un meitenes mācās kopā, un kad sāks rasties pirmās slepenās simpātijas, publiski stāstīt par šādām tēmām ir drausmīgi kaitīgi un traumējoši. Vēl kā bērnu psihologs es gribu teikt, ka tas ir ļoti kaitīgi bērna psihei, jo tādu fundamentālu kultūras pamatnormu, kuras ir ierakstītas mūsu ģenētiskajā atmiņā, pārkāpums, vienmēr dod triecienu pa šo ģenētisko atmiņu, kas savukārt ir smags trieciens visai psihei. Apziņas līmeni bērni klausās un neko nesaka. Bērni nevar neticēt pieaugušajiem, kuri viņiem ir autoritātes un kuri tagad stāsta viņiem, ka šajā jautājumā ir jābūt “izglītotiem”. Bet šī ģenētiskā atmiņa viņam sūta pavisam citus signālus. Un šī starpība starp apzināti saņemto informāciju un bezapziņas signāliem, var izraisīt virkni neirotisku stāvokļu. Es kā psihologs regulāri saskaros ar šādām parādībām.

Kas attiecas uz venēriskajām slimībām, pārgarām grūtniecībām, AIDS utt., tad viss ir diametrāli pretēji. Šī ļoti agrā bremžu noņemšana, šī publiskā paziņošana zēniem meitenēm klātbūtnē un otrādi tieši veicina šo parādību izplatīšanos. Un pat tad, ja par to runā atsevišķi – tik un tā tas ir kaitīgi, ja vien saruna nenotiek personiski, viens pret vienu, kad bērns jautā, bet pieaugušais, kuram bērns to jautā, pastāsta.

Turpinājums 4. lpp.

LATVIETI, MOSTIES, LAIKS NEGAIDA! Latviešiem – BŪT vai NEBŪT!

Dr. Valdis Šteins

Triju Zvaigžņu ordeņa komandieris

Turpinājums no
Nr. 14(292)

KĀDAI VAJADZĒTU BŪT LATVIEŠU TIKUMĪBAI?

Kā jau rakstīju punktā par tautas tiesību aizsardzības sistēmu, latviešiem gadu tūkstošos bija un ir izstrādāta sava tikumu sistēma: **paštikumi, ļauztikumi un dievtikumi**. Es gribētu tieši uzsvērt šo sistēmismu. Tas nozīmē, ka tikumība ietelmē visu cilvēku kā personību kopumā – gan attieksmē pret Dabu, Dievu un Cilvēkiem,

“Tikumība ietelmē visu cilvēku kā personību kopumā – gan attieksmē pret Dabu, Dievu un Cilvēkiem, gan arī pret Sevi.”

gan arī pret Sevi. Nevar būt tikumisks ar prāta palīdzību, jo tikumība ir vairāk dvēseles izpausme.

Latvieši bija augsti tikumiska tauta; netikumiskumu un ļaunumu ienesa mūžīgie iekarotāji, latvju zemju tīkotāji, kolonisti. Kādi tad bija latviešu tikumi? Manuprāt, ļoti dziļu analīzi, dainu izpēti un dainu kristalizāciju no tikumības aspekta ir veicis E. Brastīņš, tāpēc es arī centīšos, cik vien iespējams, kā saka, “pieturēties” pie viņa terminiem un jēdzieniem, un raksturojumiem, jo, manuprāt, viņš ir ģeniāli formulējis latviešu tikumus. Turpmākie citāti būs no viņa darbiem.

GUDRĪBA

Pirmais latviešu paštikums ir gudrība. Tā ir “tikumiskā gudrība”, nevis gudrelība ar iekaltiem skaitļiem TV realitātes šovam vai enciklopēdijas pārstumšanai galvā. Cilvēks var būt liels gudrītis, bet dvēseliski tukšs un tādējādi netikumisks.

“Gudrība ir labumu un vērtību atziņa, tā ir mērķu un nolūku izpratne. Visa tikumiskā dzīvošana ir cenšanās labo un vērtīgo iegūt, bet nelabo un nevērtīgo atnest. Negudrā prātā tikumi var pārvērsties ačgārnības un pat netikumos. Tikai gudrība noteic cilvēka pareizo izturēšanos pret sevi, citiem cilvēkiem un Dievu. Neviena cilvēks nepiedzimst gudrs. Gudrība pieņem, prātam attīstoties un pašam mācoties.”

Sodienas izglītības programmas pilnībā neatbilst dzīves nepieciešamībai. Kabalistiskā un kaleidoskopiskā apmācības un audzināšanas sistēma neveido brīvu dzīvotspējīgu cilvēku, bet veido cilvēku ar verga tikumiem. Bērns skolā neapgūst zināšanas par sevi un apkārtni. Senākajos laikos, dzīvojot Saimē, viņš to apguva; šobrīd skolās bērni neapgūst dzīvesziņu, viņi neizzina apkārtni un sevi veselumā, bet tikai saraustītas abstrakcijas par to (vairāk – rakstā “Nozagtās zināšanas un informācija”, “Zintnieks”, Nr.333).

DARBA TIKUMS

Otrais latviešu paštikums ir darba tikums, darbošanās. Darbs latvietim dod gandarījumu, tikai ar darbu var garīgi sevi attīstīt, tikai ar darbu var realizēt Dieva doto potenciālu un attīstīt savu talantību! Dikdienība nav latvietim raksturīga, jo dikdienis nevar arī mantiski bagāts kļūt, bet dažs šodien no slaistīšanās ir tā noguris, ka viņam vienmēr ir jāatpūšas.

Latvieši neiet pie ezera un nelūdz zelta zivtiņai, lai tā uzceļ viņam māju, latvietis to vienkārši ņem un uzceļ. Latvietis nebraukā ar krāsni apkārt, lai kaut ko sadiedelētu. Bet latvietis nekad nebija vergs, viņa darbs bija brīvā cilvēka darbs sevis pilnveidošanai un savas ģimenes nodrošināšanai. Tikai krustneši un zvaigzneši (arī Eiropas Savienoto Valstu (ESV) zvaigzneši) viņu pārvērta par vergu un dzimtcilvēku.

Darba tikumam nāk līdzīgs rigorisms jeb latviski – stingrība un baltu prāšu pedantisms, kurš stingri nosaka ievērot principus un normas. Šo tikumu ir uztvēruši kolonizatori no ESV un ekspluatē “pa pilnam”, pārvēršot latvieti par paklausīgu biorobotu. Latviešiem bija sveša utilitāro vērtību orientācija, to atnesa svešzemnieki. Latviešu praktiskumu nevajadzētu jaukt ar utilitārismu. Utilitārisms nozīmē, ka pirmajā vietā ir lietu izmantošanas vērtība, bet kultūras vērti-

ba un daļums pāriet otrā plāksnē vai vispār tiek aizmirsts. Piemēram, latvietis, ieraugot lapsu, domā, cik tā ir viltīga un skaista, bet svešzemju utilitāristis – kāda laba apkakle kažokam. Ieraugot jēru, latvietis nodomā – cik pūkains dumiķis lēkā, bet svešzemnieks redz tikai skraidošu šašliku.

Latvietis vienmēr vispirms ierauga skaistumu un daļumu, tikai pēc tam tā noderīgumu. Utilitāristu parastie jautājumi ir: cik maksā, kur dabūji, kur var nopirkt? Viņi pat gaida, kad varēs nopirkt nocenotu mīlestību ar atlaidi (vergu tirdzniecības realitātes šovi to labi parāda). Viņi cenšas visu dzīvi izkalkulēt. Vai atceraties nozagto ošu gatvi “Zaļajā zemē”? Tas bija pret latviešu tikumu.

DAIĻUMS

Trešais latviešu paštikums ir daļums. Daļums it visur – sirdī, prātā, sētā, laukā.

“Esi daiļš! Tauta ticējusi, ka netirā, nemazgātā un neglītā mājā Dievs neiegriežoties. Reti kāda cita tauta centusies tik neatlaidīgi sasniegt daļumu savā dzīvē kā latvieši. Daiļš darbs, daiļa valoda, daiļa dziesma ir bijušas augsti turētas vērtības.”

Paskatieties – vai kāda kārtīga latviešu sēta ir bez puķu priekšpagalma un puķu dobēm pagalmā? Katra latvju sēta bija kā ainavu arhitektūras paraugs. Latviešiem bija pat trīs pagalmu sistēma (lopu pagalmu vienmēr bija atsevišķi nodalīts), bet, piemēram, zviedriem – knapi viens pagalmu ar mazām mājelēm. Pat šodien, kad varturi tautu ir iedzinuši postā, kad nav naidīgas krāšņus dārzus iekārtot, tad ar pēdējiem spēkiem, bet tomēr jeb par spīti var mācībai kāda peoniņa, samtene, kliņģerīte, gladiola, astere noteikti tiek iestādīta. Kādreiz, veicot sētu pētnieciskos apsekojumus, es jau no tālienes varēju pateikt, kas tajā sētā dzīvo. Ja ienācēji no svešām zemēm, tad nav nevienas puķu dobes vai pat puķu poda, tikai salauzts žogs kopš Otrā pasaules kara laika un zili nokrāsotas logu apmales.

LĪKSMĪBA

Ceturtais latviešu paštikums ir liksmība. “Dainās pats Dievs tēlots kā liksmības un prieku aizbildnis. Uz priekā pretstatu – bēdām un skumjām – latvietis raudzījies kā uz ļaunumu, ko atnesusi Nelaime, Ļauna diena vai ļauni ļaudis. No bēdām ir jāatraisās, jo tās ir netikumīgas tādēļ, ka sagrauj cilvēku.”

Nav jau tā, ka latvieši bija hedonisti (tiem dzīvē galvenais ir bauda, liksmošana kā dzīvošanas mērķis), bet, kā esmu rakstījis rakstos par latviešu kalendāru, visi latviešu svētki

bija ļoti liksmi un dziesmas bija jautras, nevis gaudulīgas. Ledus un Sala laiks – abi visā garumā ir liksmības laiki. Latviešu iemīļotā dziesma skan: “Liku bēdu zem akmeņa, pāri gāju dziedādama.”

MĪLESTĪBA

Pirmais latviešu ļauztikums ir mīlestība. “Mīlestības pamatā ir dvēseles jūtas, kas tiecas uz saistīšanos ar citām dzīvām būtnēm. Mīlestībai jākārto ļaužu sadzīve. Latvieši mīlestību atzinuši vispirms savējo vidū. Ģimene un radi bijuši tuvākais loks šim ļauztikumam. Aiz ģimenes un radiem, kā zināms, sākas tauta un cilvēce. Taču līdz svešniekiem un sveštautiešiem mīlestības tikums parasti nav sniedzies, jo ar tiem attieksmes kārtojis kāds cits ļauztikums, proti, saderība, kas slāpējusi naidošanos un karus.”

Mīlestība ģimenē ir latviešu izsēns tikums, un ar šo tikumu latviešu ģimene pilnīgi atšķiras no svešām tautām, kur ģimene ir uz-būvēta pēc hierarhiskā pakļautības principa. Dažiem svešzemniekiem ir pat 4 sievas, dažiem veseli harēmi, daži amerikāņu mormoni lielās ar 60 sievietēm, bet dažām tautām pastāv poliandrija – daudzvirība. Cik tālas un svešas ir semītu, hamītu, aziātu ģimenes iekšējās attiecības, kur sievu neredzot pērk par *baraniem*. Viņiem patiešām ir Precības (iegādājas precī), bet latviešiem ir Vedības, kuras ir viens no latviešu Godiem jeb Godībām (“Kalendāra aizkulisēs”, “Zintnieks”, Nr. 373.–380.)

DRAUDZĪBA

Otrais ļauztikums ir saderība jeb draudzība, kas liek palīdzēt un dot. “Saderības tikumam parasti jākārto attieksmes ar svešākiem ļaudīm un citām tautām. Atsevišķo cilvēku, ģimeņu un tautu rūpestiem daudzreiz gadās naidīgi sadurties, tā ceļas nesaderība, kas pārvēršas naidā un top par lielu dzīves ļaunumu. Saderībai jāsarģa ļaudis no naidīgām cīņām, ja vien aiz tām nestāv kāda svēta patiesība, par kuru jākaro. Sabiedrībai jāveicina savstarpīga piekāpība un atsacīšanās no pašlabumiem vispārības dēļ.”

Vai esat ievērojoši, ka pat tā saucamie “lamu vārdi” visi skan svešās mēlēs un nav vispār raksturīgi latviešiem. Saderība nav mums pazīstamais internacionālisms, saderība latviešiem ir tikums, nevis darījums.

DEVĪBA

Trešais ļauztikums ir devība. “Devība ir atsacīšanās no savējā par labu otram. Var otram atdot ne vien savu mantu, bet arī savu spēku un zināšanas.

Turpinājums 6. lpp.

IR JĀIZPROT VISA ESOŠĀ VIENOTĪBA

Turpinājums no 1. lpp.

Iestājoties šādai situācijai, gatavo preču ražotājs nespēj apmierināt pieaugušo tirgus pieprasījumu pēc gatavām precēm un pilnībā nenoslogo paplašināto ražošanas jaudu, jo piegādātājs tam pietiekamā daudzumā nespēj piegādāt ražošanai nepieciešamās izejvielas. Rezultātā preču ražotājs nesasniedz plānoto neto apgrozījuma apmēru, ko viņš ir paredzējis savā biznesa plānā.

Jāatzīmē arī, ka komersanti parasti palielina savu uzņēmumu jaudas, aizņemoties naudas līdzekļus. Latvijas uzņēmēju vidū mūsdienās ir izplatīta aizņemšanās no komercbankām, kuru akciju kontrolpakete pieder ārvalstniekiem. Par aizņēmumu nodrošinājumu nereti kļūst šo Latvijas uzņēmumu aktīvi, arī nekustamais īpašums. Biznesa plāna nepietiekamas izpildes rezultātā uzņēmēji piedzīvo maksātnespēju – situāciju, kad viņiem trūkst līdzekļu, lai atmaksātu aizņēmumus un samaksātu procentus komercbankām. Tādējādi maksātnespējas gadījumā ārvalstu īpašniekiem piederotās komercbankas iegūst tiesības uz Latvijas uzņēmumu aktīviem, pārņemot tos savā kontrolē.

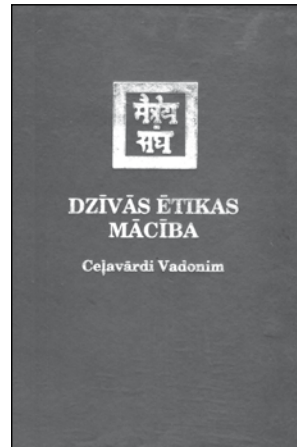
Iepriekš aprakstītais piemērs raksturo procesu, kā Latvijas komersantu savstarpējās koordinācijas trūkums var novest līdz šo komersantu maksātnespējai un uzņēmumu aktīvu pārņemšanai no ārvalstu komercbanku puses.

KĀ NEPIELAUT ŠĀDU NOTĪKUMU ATTĪSTĪBU?

Dzīvās Ētikas Mācībā ir uzsvēta visa esošā vienotība. Atgādinājumi par vienotību tiek attiecināti gan uz dabas parādībām, gan uz sociālajiem procesiem, arī uz norisēm ekonomikā.

Tādēļ uzskatu, ka ekonomikas un uzņēmējdarbības teoriju ir nepieciešams attīstīt, izprotot un atklājot visu ekonomikā nodarbināto uzņēmumu savstarpējo saistību un paredzot šo uzņēmumu iekļaušanos vienotā ekonomiskā sistēmā. Nav iespējams sekmīgi vadīt atsevišķu uzņēmumu, neizprotot šā uzņēmuma saistību ar visu ekonomiku kopumā.

Privātīpašnieciskās intereses mēdz būt šķēršļi ceļā uz visas ekonomikas vienotību un tās sabalansētību. Lai no-

vērstu šos šķēršļus, Dzīvās Ētikas Mācības grāmatas “Ceļavārdi Vadonim” 69. pantā ir dots norādījums: “Galvenais ir iznīcināt īpašumtiesības uz zemi un iespēju to mantot un saprātīgi veikt izglītošanas uzdevumu, liekot apzināties privātīpašuma pazemojošo, egoistisko nozīmi.”

Būdamā cilvēks ar kristīgo pārliecību, ekonomikas teorijas esmu izvērtējusi attiecībā pret Bībeles mācību: vai šīs ekonomikas teorijas atbilst Bībeles mācībai vai arī ir pretrunā

“Dzīvās Ētikas Mācībā ir uzsvēta visa esošā vienotība. Atgādinājumi par vienotību tiek attiecināti gan uz dabas parādībām, gan uz sociālajiem procesiem, arī uz norisēm ekonomikā.”

ar to. Salīdzinot Dzīvās Ētikas Mācības un Bībeles norādījumus, esmu atklājusi daudz līdzību.

Tāpat kā Dzīvās Ētikas Mācībā, arī Bībelē ir uzsvēta kopienas vienotība un privātīpašnieciskuma nevēlamība.

Pāvila 1. Vēstule Korintiešiem 12:12. “Jo, kā miesa ir viena un tai daudz locekļu, bet visi daudzie miesas locekļi kopā ir tomēr viena miesa, tā arī Kristus.”

Apustuļu darbi 2:44-45. “Bet visi ticīgie turējās kopā, un viss tiem bija kopīgs; viņi pārdeva savus īpašumus un rociņu un izdalīja visiem, kā kuram vajadzēja.”

Ne kristiešu kopienas, ne visas tautas izaugsme un labklājība nav iespējama bez gudra Vadona. Saskaņā ar Bībeles mācību kristiešu kopienas jeb draudzes galva ir Kristus; mācītājs vada draudzi, tādējādi kalpojot Kristum un pildot Kristus gribu. Dzīvās Ētikas Mācības grāmatas “Ceļavārdi Vadonim” 2. pantā ir atklāta tautas Vadona pakļautība Augstākiem Spēkiem: “Tieši Vadonim, kurš uzņemties vadības nastu, stingri jāturas pie Augstākās Pasaules Kāpnēm.” Tikai Vadonis, kurš, vadot valsti, kalpo Augstākiem Spēkiem, nevis savtīgiem mērķiem, ved valsti uz ilgtspējīgu garīgu un materiālu labklājību!

Paldies apgādam “Vieda” par vērtīgajām izdotajām grāmatām!

IKVIENAM IR ROKA JĀPIELIEK...

Turpinājums no 1. lpp.

DDD: Ko šāda apvienošanās dotu?

Liene Rijkure: Laikam naivi, bet es tiešām ticu, ka kopā saiešanai un spriešanai par savām tiesībām un tautas perspektīvām

L.R.: Es saņēmu "Visu Latvijai!" ielūgumu uz šā gada 23. augustā, tātad "Baltijas ceļa" gadadienā, Bauskā rikoto Latvijas, Lietuvas un Igaunijas nacionālistu partiju tikšanos.

Zinu taču, ka "Visu Latvijai!" tikai tiek saukta par nacionālistiem, taču

tiska. Diemžēl tā nav bijis. Ir tikai atsevišķu partijas pārstāvju izteikumi, bet es vēlētos zināt, kāda ir kopējā partijas nostāja. Nesen "Radio Merkurs" raidījumā "Gaismas pils" Aleksandrs Kiršteins atzina, ka bez deokupācijas un dekolonizācijas pozitīvas pārmaiņas valstī nav iespējamas. Nu, labi, viens pasaka, bet kāda ir parti-

protu, kas tie par nacionālistiem?!

JAUNATNEI IR JĀMĀCA PATIESĀ VĒSTURE

DDD: Ko tu atbildētu jauniešiem, kuri jautātu, kādēļ ir vajadzīga Latvijas deokupācija un dekolonizācija? Kāpēc nevaram pavilkt svītru un sākt visu no baltas lapas?

Liene Rijkure: Šī nepatiesā svītra jau tika novilkta... 1991. gadā būtībā nodibināja jaunu valsti, tikai to nedrīkst atklāti atzīt. Un ko šiem jauniešiem skolās māca? Sagrozītu vēsturi! Šobrīd viss ir atkarīgs no vecākiem, jo skolās netiek skaidroti un analizēti Latvijas vēstures fakti, kuri ir atstājuši ietekmi uz mūsdienām. Tas ir kā padomju laikos, kad ģimēnē čukstus runājām par to, kas patiesībā notiek.

DDD: Kāpēc ir nepieciešama dekolonizācija?

L.R.: Tas taču katram būtu jāsaprot – ja ir bijusi okupācija, tātad ir vajadzīga deokupācija. Nevar visu tā atstāt. Tā nemēdz būt, ka latvieši mierīgi dzīvos kopā ar kolonistiem. Tās ir naivas ilūzijas. Manā darbā arī latvieši runā krieviski. Krievvalodīgie šeit jūtas pašprietiekami, un viņiem viss ir labi. Dzirdēts, ka krievvalodīgie saka: "Kak zģes, v Rige, krasivo, toļko šliškom mnogo latišeil!" ("Cik šeit, Rīgā, ir skaisti, tikai pārāk daudz latviešu!") Tik naivi un atklāti nekaunīgi viņi brīnās! Ja

tā turpināsies, mēs taču gluži vienkārši izzudisim – tas ir jāsaprot. Pēc oficiālās statistikas mēs, latvieši, esam piecdesmit procenti, bet Rīgā tikai trīsdesmit. Zinot šos skaitļus, kā vispār vēl var jautāt – kāpēc ir vajadzīga deokupācija un dekolonizācija?!...

PA APLINKUS CELIEM PURVĀ IEKŠĀ

DDD: Atgriezīsimies pie vēstules, kuru uzrakstīji lielveikalim. Šādi rīkojoties, tu parādīji pašiniciatīvu, pašorganizēšanos. Kas tevi iedrošina, pamudina nepalikāt malā?

Liene Rijkure: Ierosinājumu rīkoties, manuprāt, es atradu Džona Pērkinsa grāmatā "Ekonomiskā slepkavas grēksūdze". Lasot šo grāmatu, var rasties iespaids, ka viss ir bezcerīgi, ka viss ir jau iepriekš paredzēts, ka tie, kas pretojas, parasti aiziet bojā autokatastrofās, vai viņus piemeklē citāds gals. Tomēr grāmata beidzas ar to, ka ir jāsēj vārds, jāatmasko ļaundari. Šķiet, kādā filmā redzēju, ka tad, kad dēmons nosauc vārdā, viņš izzūd. Vārdi izklausās mazliet pēc fantastikas, bet, manuprāt, kaut kāda patiesība tajā ir – ja nosauc vārdā nelaimju cēloni, atmasko ļaundari, tad viņš paliek vājš.

Kas tad ir mūsu ieroči? Domāju, tā šobrīd ir saskarsme, sazināšanās, informācijas izplatīšanas iespēja. Vismaz tik daudz, lai nevar

neviens pateikt, ka avīze "DDD" nav pieprasīta!

Piekritu Jaunajā Derībā rakstītājam – Jēzus Kristus sēja Vārdu kā sēklu. Svarīgi, kur šī sēkla krīt: auglīgā zemē vai neauglīgā. Es gan nezinu, no kā tas ir atkarīgs – droši vien no Augstākiem spēkiem. Bet, ko darīt, ja augsne ir tikai akmeņi?

DDD: Daudzi ir atzinuši, ka šodien latviešu tauta dzīvotu labāk, ja Atmosdas laikā cilvēki būtu nevis dziedājuši pie ugunskuŗiem, bet ar ieročiem rokās cīnījušies par Latvijas brīvību. Vai tu tam piekriti?

L.R.: Ļoti labi atceros to laiku. Man bija 15 gadu, un, lai gan no vēstures neko daudz nezina, kaut kāda intūcija man bija. Man ļoti nepatika daudzās runas pa televizoru, arī dažu manu radnieku "gudrības", ka tas ir prātīgais, miermīlīgais ceļš, ka mēs viltīgi, bez asinīm ieejam no Padomju Savienības un ieejam neatkarībā... Tika attaisnots pat tas, ka varu pārņemt komunisti – tāds Gorbunovs, kā bija, tā arī turpmāk paliek, un vēl visi citi... Un pēc tam, kad notika konflikts Gruzijā, presē tika uzsvērts, ka viņiem, lūk, esot jāmācās no Latvijas – cik mēs mierīgi, diplomātiski un gudri saņiedzām izvīzīto mērķi.

Tas bija viltīgs gājiens, kur savu lomu noteikti spēlēja arī Rietumi, jo viņi redzēja, ka pakalpiņi, kas klanījās Padomju Savienībai, būs labi arī viņiem.

Turpinājums 8. lpp.

Diemžēl arī parastie cilvēki līdzinās varnešiem, kuru mugurkauli ir pavisam mīksti. Ir jābūt pašcieņai, lai noturētos pret valdošo iztapības garu."

tomēr ir jēga. Pateicoties jaunstrāvnīkiem un izglītotu latviešu darbībai 19 gs. pēc vairākiem gadiem 20 gs. 18. gadā nodibināja Latvijas valsti. Latviešu biedrošanās kultūra ir iznīcināta, un redzam, cik grūti to ir atjaunot. Labākā latviešu tautas daļa tika izkauta, daudzi tagad ir aizbraukuši. Es gan neesmu tik skeptiska – domāju, viņi atbrauks atpakaļ, vienīgi žēl, ka šajā brīdī viņi mums ir zuduši. Ir jābūt arī varētu veidot Latviesu biedrības un domāt, kā palīdzēt savai valstij.

DDD: Daži tev teiks – mums jau ir partija "Visu Latvijai!", kas tagad ir Saime, kamdēļ kaut ko jaunu veidot?

gribēju redzēt pati savām acīm, par ko tā saucamie nacionālisti vienosies. Aizbraucu – visi dzied dziesmas, domā, ka esam brīvā Latvijā nodzīvojuši nu jau 23 gadus, mazbērni piedzimuši, un – vai, cik ir labi! Īsta smadzeņu pūderēšana! Ja to nesaprot, tad es nezinu, vai tie cilvēki nemaz nedomā, kuri spēj pateikt, ka mums jau ir nacionālisti Saeimā?! Vai tas ir zems izglītības līmenis vai kaut kāda nezināšana?

Ja "Visu Latvijai!" vadība vismaz zem četrām acīm pateiktu, ka ir par deokupāciju un dekolonizāciju – izrādītu, ka viņi saprot situācijas nopietnību, tad es nebūtu tik skept-

jas kopējā, oficiālā nostāja? Vismaz rīcības šajā jomā nav nekādas.

Pirms Rīgas domes vēlēšanām žurnālisti norādīja "VL!/TB/LNNK" mēra kandidātei Baibai Brokai, ka Rīga vienmēr esot bijusi multinacionāla pilsēta. Ko atbildēja Broka? Viņa teica: jā, tā tas ir, tikai pamatā ir jābūt latviešu valodai. Bet, piedodiet, kad tad Rīga ir bijusi multinacionāla pilsēta? Vai tikai tāpēc, ka mūsu zemē mūžīgi ir bijuši iekaroņi – vācieši, zviedri, krievi – un tāpēc, ka joprojām nav novērsta okupācijas sekas, Rīga būtu uzskatāma par multinacionālu pilsētu?! Vai tas ir izglītības trūkums vai apzināta nodevība? Nesa-

MŪSDIENU DRAUDI DVĒSELEI UN ĶERMENIM

Turpinājums no 2. lpp.

Situācija šajā jomā ir dramatiska. Jo vairāk "seksuāli izglītojam", jo šo parādību, no kurām "izglītošanai" it kā vajadzētu pasargāt, apjoms pieaug. Tas attiecas arī uz pusaudžu grūtniecību. Te es gribu uzsvērt – ja pat ar meiteni kas tāds ir noticis, tad viņas vecākiem ir jāizdara viss iespējams, lai viņa laistu bērniņu pasaulē. Agrāk meitenes izdeva pie vīra arī 12 un 13 gadu vecumā, un nekāda lielā traģēdija tā nebija. Un arī tagad tā nav nekāda lie-

nismiem. Tas viss ir gluži vienkārši drausmīgi. Es "seksuālajā izglītošanā" redzu ne tikai kaitējumu, bet uzskatu to par lielu noziegumu un nelietību.

VAI ATPALIKT NO RIETUMIEM IR KAUNS?

Irīna Medvedeva: Kādēļ tas tā notiek? Kas tas tāds – "Ģimenes plānošanas fonds"? "Starptautiskā ģimenes plānošanas

lieta, ka "trešās pasaules" valstis ar to saskārās agrāk. Tagad tās pārstāvniecības ir savairojušās. Tad nu, lūk, "seksuālā izglītošana" ir viens no obligātajiem "ģimenes plānošanas" taktikas komponentiem.

Jautājums: Bet "ģimenes plānošana" taču iestājas par mātes drošību, par to, lai katrs bērns būtu gaidīts, par reproduktīvo tiesību aizsardzību!

I.M.: Vispār tas ir divaini, ka mūsu reproduktīvās tiesības ir jāaizsargā. Kurš gan tās pārkāpj? Kurš mums traucē dzemdēt bērņus? Mēs taču neesam Ķīnā! Mums pagaidām, paldies Dievam, nav aizliegts dzemdēt tik daudz bērņus, cik Dievs dod. Reliģiski neticīgajiem teiksim – tik daudz, cik cilvēkam gribas. Ar šo lietu nav jānodarbojas svešiem cilvēkiem un organizācijām. Kāda viņiem darīšana?!

Ja runā par gaidītiem bērņiem, tad tā ir klasiska manipulācija, viena no ļoti daudzajām apziņas manipulācijām, kuras šie centri izmanto un izplata. Būsim godīgi! Vai tad jaunie cilvēki vēlas bērņus? Nē. Viņi grib pavisam ko citu – to,

kas noved pie bērna rašanās. Tāpēc visbiežāk agrā jaunībā grūtniecība ir nevēlama, attiecīgi bērns nav gaidīts. Bet daudzu gadsimtu pieredze rāda, ka pat tad, ja sākumā bērns nav bijis gaidīts, viņš kļūst pat ļoti gaidīts un apmīļots, tiklīdz ierodas pasaulē. Un sievietē pilnībā aizmirst, ka iepriekš viņa bija ne pārāk apmierināta vai bija pat ļoti neapmierināta ar grūtniecības faktu.

Un pats galvenais – ja pat bērns nav gaidīts, vai tad tas ir iemesls, lai viņu nogalinātu? Mums var nepatikt kaut kādi cilvēki, bet vai tad viņi tādēļ ir jānogalina? Mēs runājam par cilvēku, kurš tikai no teiktu laiku dzīvo mātes vēderā. Viņš ir pastāvīgs cilvēks. Viņš, protams, ir ļoti cieši saistīts ar mātes organismu, bet viņš nav tikai mātes organisma sastāvdaļa.

J.: Kad tiek runāts par tikumību, daudzi uzskata, ka seksuāla atturēšanās ir kaitīga veselībai un neietilpst veselīga dzīvesveida komplektā. Tā vismaz pašreiz tiek propagandēts.

I.M.: Jā, jums ir taisnība, šis uzskats tiek ļoti

uzspiests. [...] Ne jau atturēšanās ir kaitīga, bet kaitīga ir izvīrtība. Izvīrtība ir kaitīga gan ķermenim, gan dvēselei. Gan arī sirdsapziņai, kas tomēr ir katram cilvēkam, pat visvairāk izvīrtušam, un tā traucē viņiem gūt īstu apmierinājumu no savām izvīrtībām.

J.: Kas pamudina cilvēkus izplatīt dažādus mītus? Kādēļ skolotāji, ārsti un citi cilvēki izplata šīs seksuālās "zināšanas" jauniešu vidū?

I.M.: Esmu daudz domājis par šo jautājumu, tikusies ar daudziem tādiem cilvēkiem. Pēc maniem novērojumiem, tiem, kuri atrodas pašās "augšās" un saņem par šiem noziegumiem ļoti lielu naudu (no ANO Iedzīvotāju fonda, UNESCO, UNISEF, Rokfelleras fonda u.c.), patiešām patiek tas, ko viņi dara. Viņi savā būtībā ir ļoti izvīrtuši. Šādu cilvēku nav daudz, viņu ir niecīgs skaits. Kā piemēru varu minēt Izglītības akadēmijas akadēmiķi Igoru Konu. Viņš ir homoseksuālists, pedofils – visi to zina, viņš pats arī īpaši neslēpj un uzskata, ka tas nav nekas

slikts. Viņš ir cilvēks ar dziļi traumētu psihi, jau vecs.

Nesen Kons intervijai bija nofotografējis apakšbiksēs. Pietiek jau ar šo faktu vien, lai saprastu, ka ar viņu kaut kas nopietni nav kārtībā. Vēlreiz uzsvēru – viņš nemaz neslēpj savas sodomiskās tieksmes. Tad nu, lūk, šis cilvēks ir gandrīz galvenais Krievijas Izglītības ministrijas konsultants "seksuālās izglītošanas" jomā. Iedomājieties, homoseksuālists un pedofils izlemj mūsu bērnu likteņus! Es nesaukšu vairs citus uzvārdus, lai gan zinu līdzīgus personāžus. Šis, ja tā varētu teikt, ir visspilgtākais no viņiem.

Ja runājam par cilvēkiem izglītības iestādēs, tas ir, par pedagogiem, tad viņi to dara pat tad, ja nesāņem naudu, jo, ja tā varētu teikt, viņi paradoksāli kautrējas. Tūlīt paskaidrošu. Vispār mūsu sabiedrībai ir raksturīgi, ka mēs baidāmies būt "stagnāti", "atpalikuši", "provinciāli", "laikam līdzī neejoši", "nepagaismoti" utt.

Turpinājums 7. lpp.

Mēs baidāmies būt atpalikuši no Rietumu civilizācijas. Es pēdējā laikā bieži esmu bijusi Rietumos un varu teikt – jo tālāk mēs būsim no šodienas Rietumu civilizācijas, jo labāk mums!"

lā traģēdija. Traģēdija ir nogalināt vēl nedzimušo bērnu, t.i., izdarīt abortu. Traģēdija ir lietot šo "izglītošanu" reklamētos kontracepcijas līdzekļus, kuri atstāj graujošu ietekmi uz sievietes un vēl jo vairāk uz jaunu meiteņu orga-

federācija", kas, spītējot mūsu ļoti sliktajiem demogrāfiskajiem rādītājiem, arvien pavairo savu centru skaitu. Kas ir t.s. "ģimenes plānošana"? Tā ir politika, tehnoloģija un prakse, kā visā pasaulē pazemināt dzimstības līmeni. Cita

AIZKULISES

Saruna ar aitikopi **Andri Paulu-Pāvulu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

INDUSTRIĀLO RAŽOTĀJU LOBIJS LATVIJĀ

DDD: Runājot ar dažādu nozaru pārstāvjiem, klausoties tevis teiktajā, jāsecina, ka kopš neatkarības atjaunošanas latvieši joprojām nav iemācījušies būt saimnieki savā zemē. **Andris Pauls-Pāvuls:** Latvieši spēj būt lieliski saimnieki, un šodien to aplicina, piemēram, industriālie graudkopji – prieks noraudzīties, kā Ziemeļvidzemē lielražotājs ražas novākšanai seko no gaisa, sēžot privātajā lidmašīnā. Ja ko tādu var sasniegt Ziemeļvidzemē,

– tiek stāstīts, ka saimniecībām ar piecām vai sešām govīm nav perspektīvas! Tā rezultātā bagātie kļūst arvien bagātāki, bet mazajiem aizvien vairāk nolaižas rokas, lai gan arī Latvijā vajadzētu samazināt subsīdijas industriālajiem lielražotājiem un palielināt tieši mazajiem lauksaimniekiem.

Pie mums nenotiek kā Eiropas Savienībā, bet drīzāk kā Krievijā, kur nostabilizējušies lielie ar kājām atspārda mazos, un nākamajā plānošanas periodā mazajiem lauksaimniekiem grib atstāt tikai vienreizēju maksājumu 500 EUR gadā!

Ir ģimenes, kas, saimniekojot divdesmit hektāros, ar pašreizējiem platībmaksājumiem, tiešā tirdzniecībā tirgojot klientiem bio-

“Taču mums viss ir gluži pretēji – tiek stāstīts, ka saimniecībām ar piecām vai sešām govīm nav perspektīvas! Tā rezultātā bagātie kļūst arvien bagātāki, bet mazajiem aizvien vairāk nolaižas rokas.”

tad iedomājies, kāds progress iespējams Zemgalē! Graudkopji lepojas, ka viņu produkciju atpazīst gan Āfrikā, gan Āzijā, gan Eiropā, lai gan Latvijas dabas apstākļi ražas ziņā nebūt nav piemēroti pasaulē konkurētspējīgai graudaugu audzēšanai!

Mūsu kopējā ķezā vainīgi nav šie uzņēmīgie latvieši, bet pseidodemokrātiskā tradīcija un zemnieku pārāk lielā centība pašiem izgudrot sev likumus, nevis prasīt atbildību no ierēdņiem un politiķiem par kvalitatīvu normatīvo aktu izstrādi. Piemēram, šobrīd zemnieki iesaka noteikt ierobežojumus zemes iegādē, cerot no tirgus izstumt ārzemniekus. Viens no ierosinājumiem ir noteikt, ka zemi nevar pirkt bez lauksaimnieciskās izglītības un, ja Latvijā nav nodzīvoti vismaz trīs gadi. Ja šādi nosacījumi iegūs likuma spēku, mēs varam necerēt, ka mājup atgriezīsies un savu uzņēmīgā darbību laukos uzsāks tie tautieši, kuri būs ieguvuši praksi lauksaimniecībā un sapelnījuši naudu Īrijā un Anglijā.

DDD: Vai šādi noteikumi ir Eiropas Savienības izgudrojums, vai arī pašmāju gudrinieki kārtējo reizi demonstrē savas prāta spējas?

A.P.P.: Eiropas Savienībā kopējā lauksaimniecības politikā ir izteikta tendence ierobežot industriālos ražotājus un ar mērķorientētu atbalstu uzlabot vides stāvokli, saglabāt un radīt jaunas darbavietas lauksaimniecībā un lauku rajonos. Pavisam ierasta un īpaši atbalstīta ir tirdzniecība tieši saimniecībā, kur produkti tiek ražoti. Taču mums viss ir gluži pretēji

loģiski ražotu pienu, olas, kartupeļus un dārzeņus, spēj izdzīvot un pabarot bērņus, neprasot pašvaldībai pabalstus. Šādas ģimenes ne tikai Šveicē, bet arī Latvijā būtu jāceļ godā. Manuprāt, valstij gan ekonomiski, gan demogrāfiski daudz izdevīgāk būtu neiekasēt nekādus nodokļus no diviem vecākiem, ja viņi divdesmit hektāros var izaudzināt trīs jaunus pilsoņus! Katrā ziņā valstij tas ekonomiski un demogrāfiski būtu nesalīdzināmi izdevīgāk nekā ar miljoniem līdzfinansēt industriālo graudu eksportētājus, kuri divdesmit hektāros nodarbina vidēji 0,13 strādniekus un par tiem samaksā nodokļus.

Uzskatu, ka lielražotāju lobētā kārtība, valstiski domājot, ir liela negēlība.

PERSONISKĀS INTERESES IZNĪCINA NĀCIJU

DDD: Vari izskaidrot, ko tad lielražotāji vēlas?

Andris Pauls-Pāvuls: Lielražotāju ideja ir šāda: kā vienu no kritērijiem, lai saņemtu **Eiropas Lauksaimniecības fonda līdzekļus lauku attīstībai**, noteikt zemnieka ienākumus no realizētās produkcijas daudzuma. Otrs kritērijs – noteikt, ka vismaz pusei no zemnieka ienākumiem ir jābūt no lauksaimnieciskās darbības.

DDD: Vai šāda prasība nav pamatota?

A.P.P.: Protams, ka nav. Šāds nosacījums neļaus rasties jaunām lauku saimniecībām.

DDD: Kādēļ?

A.P.P.: Piemēram, ja jaunais lauksaimnieks ar savu saražoto un rea-

lizēto lauksaimniecības produkciju spēj nopelnīt tikai tik daudz naudas, lai pabarotu savus bērņus, tad viņam, lai bērņus arī izskolotu, ir vai nu jālūdz sociālie pabalsti, vai arī jāmeklē papildus ienākumi, piemēram, groziņu pišānā. Taču, ja izrādīsies, ka ziemā par uztupajiem groziņiem, kas nav lauksaimnieciskā darbība, peļņa ir kaut 51 procents no zemnieka kopējiem gada ienākumiem, tad viņam savam **lauksaimniecības projektam** saņemtais lauku attīstības fonda atbalsts būs jāatmaksā atpakaļ.

DDD: Ja šādi noteikumi stāsies spēkā, tad latviešu tautas tālākā pastāvēšana ir apdraudēta.

A.P.P.: Jā, ar šādiem, pašu latviešu ieviestiem, priekšnosacījumiem tautas pastāvēšana ir neizbēgami apdraudēta. Ja pirms Otrā pasaules kara Latvijā lauksaimniecībā izmantojamā zeme sasniedza 3,9 miljonus hektāru, tad tagad lauksaimnieciskai ražošanai tiek izmantoti vairs tikai 1,8 miljons hektāru. Ja, turpināsim pieļaut, ka lauksaimniecības politikā toni diktē industriālie lielražotāji, tad īsā laika sprīdī nonāksim pie tā, ka laukos paliks tikai aptuveni desmit tūkstoši laukstrādnieku, kuri ar jaudīgu tehniku apstrādās visus 1,8 miljonus ha, valsts saņems no viņiem IIN un SN, bet pārējie latvieši kļūs lieki.

DDD: Labklājības ministre Viņķele jau laicīgi gatavo pārceļšanās pabalstus uz “reģipša sādžām”.

A.P.P.: Nekādi pārceļšanās pabalsti neglābs latviešus, ja politiķi neieklāusies demogrāfos un budžeta plānošanas finanšu ekspertos. Man šķiet, tas ir elementārs aprēķins, kas

būtu pa spēkam vidēja līmeņa Finanšu, Labklājības vai Zemkopības ministrijas ierēdņiem: ko iegūst valsts, ja tā nodrošina iespēju diviem pilsoņiem divdesmit hektāros, nemaksājot nodokļus, izaudzināt vismaz trīs pilsoņus, un ko pazaudē, ļaujot 1000 hektāros saimniekot vienam subsidētam lielražotājam ar sešiem strādniekiem? Latviešu atraušana no zemes ar pašu latviešu rokām šobrīd ir nesalīdzināmi lielāka problēma par Latvijā atstāto piekto kolonnu!

AR DZIESMĀM BRĪVĪBU NEIEGŪT

DDD: Es gan tev nevaru piekrist, ka okupācijas sekas likvidēšana ir mazāk svarīga par ačgārno lauksaimniecības politiku, kas latviešus izdzen no savām lauku saimniecībām. Ja ļausim kolonistiem te palikt, Latvijā kā **latviešu valsts** drīz vispār nepastāvēs. Tavuprāt, latvieši nav pelnījuši savu valsti?

Andris Pauls-Pāvuls: Parasti jau ir tā – kas viegli nācis, tas arī viegli aiziet... Var jau tagad bērņiem skolā stāstīt pasakas, bet neko vairāk par pasēdēšanu pie uguns kuriem un padziedāšanu pirms 20 gadiem paveikuši neesam, turklāt regulāri piemirstam un neatgādinām jaunajiem, ka atrodamies buferzonā starp divām lielvarām.

Patīk mums tas vai ne, bet Latvijā vienmēr būs lielvaru ietekme. Manuprāt, mūsu lielākā kļūda ir tā, ka, no viena lača bēgdami, skrienam citam zveram rīklē – pat neapdomājoties...

Turpinājums 6. lpp.

LATVIJA – neatkarīga, demokrātiska republika, postkoloniāla valsts vai invaderu kolonija?

Turpinājums no 2. lpp.

Tipiskas invaderu kolonijas ir ASV, Kanāda, Austrālija, Jaunzēlande.

Mūsu kolonizators ir Krievija, vienalga, kāda ideoloģija tur valda un kā dēvē šo valsti. Navaiņa nākšana pie varas te neko nemainītu, kā neko nemainīja Jelcins un neko nemaina Putins. Mums par postu arī Krievija ir tipisks invaderu koloniālists. Kopš 16.gs. tā nemitīgi paplašinājies uz kaimiņzemju rēķina, tās “invaderiski” kolonizējot. Iznēmums varbūt ir Aizkaukāzs un Turkestāna, kas vairāk atbilda klasiskam koloniālismam – Maskavai lojāla vietējo klanu valdīšana. Iespējams, ka, izņemot Saakašvili Gruziju, tā tas ir arī šodien, un Kremlis pat ir ieinteresēts krievu “bēgšanā” uz metropoli, politiskā vara jau paliek.

Ar Baltiju ir cita opra. Te aborigēni pretendē uz politisku varu, pilnīgi neatkarīgu no metropoles. Kolonijas ir jaunas, un 50 gadu laikā tomēr nav izdevies salauzt tautu pretošanās garu un panākt invaderu skaitlisko pārsvaru pār aborigēniem. Iepriekš minēju, ka kolonizācija nav atcelta, bet varbūt piebremzēta. Atcelta tā būtu, ja Kremlis atzītu 1918. gada Latvijas Republiku, tās okupāciju un kolonizāciju, atgrieztos pie 1920. gada 11. augusta Miera līguma, izbeigtu demagogiju ar “mazākumtautībām” un fašistiem-neonacistiem un aicinātu kolonistus atgriezties. Tas nu nekādi nenotiek, nav Krievijas intereses. Nav pat komandas STOP kolonizācijas turpināšanai, bet ir Tautiešu atbalsta programma (kolonizācijas turpināšanai). Un maigā vara tās istenošanai.

Invaderu kolonizācija (neatkarīgi no tā, cik labi un lieliski laudis ir kolonisti) var beigties tikai divos veidos – kolonisti aizvācas vai arī pamattauta iznīkst[4]. Nav neizšķirta. Nav visiem laimīgu beigu. Pamattauta fiziski var saglabāties, bet tā kļūs tāda, kādi šodien ir karēļi, komieši un citas Krievijas tautas. Tur nekas nav līdzams, jo tāda ir invaderu koloniālisma daba.

Mums pagaidām nav jābaidās no fiziskas iznīcināšanas. Mūs apdraud “maigā vara”, cenšoties mūs salauzt un iznīcināt garīgi. Neko kriminālu jau tā nedara, bet cenšas mūs nospiest. Un turklāt nu jau darbojas ar pašu latviešu rokām. Jau pats varas uzturētais klusums par kolonizāciju ir pilnībā dezorientējis latviešus; brīnums, ka latvieši izmānījušies kaut kā paturēt varu, kaut nemitīgi iekrīt uz zigeristiem, zatleriem, repšēm.

Ir “vēsturnieks” Pajars. Nacionāli tiek gānīti un pataisīti par alkatīgiem bezprincipu jampampiniem, un “IR” te ir priekšgalā. Vēl iecienīts invaderu paņēmiens ir aborigēnu “pierunāšana” samierināties ar realitāti un veidot tādu “samierināto” slāni. Piemēram, R.Pauls – tā nu sanāca, ko tur vairs, jāsamierinās, arī “Iršu” publikā tādu netrukst. Kaut invaderi nekad neintegrejas, krievs ir krievs arī Karēlijā, valsts oficiāli “spiež” integrēties. Tas ir tikpat smieklīgi un bīstami kā barot krokodilus ar sviestmaizēm.

Jāņem vērā, ka invaderi darīs to, ko dara – tiks valā no aborigēniem, jo Latvijas krieviem būtu daudz ērtāka dzīve bez latviešiem. Un tāpēc ir vismaz mulķīgi uzskatīt, ka “nedrīkst kaitināt krievus”. Tam nav nozīmes, krievs darīs, ko nodomājis.

Kā tam miermīlīgi pretoties? Vispirms jau neklusēt par kolonizāciju, lai tauta var objektīvi spriest. Vēl, invaderi savu ietekmi veido ar “kultūras bumbu” metodi. Tas ir, uzspiež dažādos veidos savu valodu un kultūru. Piemērs tam varētu būt krievu valodas ievāzija, JV diskotēka, krievu Ziemassvētki, krieviski Jāņi utt. Te arī ir jādod konkrēts pretsvars – Valodas policijas izveide, lai ko tas arī maksātu. Spēcīgas policijas! Visi invadētie kultūras pasākumi kā JV – ārā no Latvijas, lai kādi būtu zaudējumi. Skandalozās uzturēšanas atļaujas... utt.

Latviešiem ir jāatveras savās sirdīs, jo vadoņu mums pagaidām nav. Un mūsu vienīgā ieroči ir valoda un kultūra. Un jāatceras, ka naudas vara nav mūsu, bet krievu pusē. Lipsts un Bierns šodien runā krieviski [5].

[1] <http://politika.lv/article/latvijas-post-kolonialas-identitates-problemas>

[2] Par Latvijas dekolonizāciju, R.: Apgāds “Vieda”, 2002.

[3] <http://tencinuserunas.wordpress.com/2013/04/12/no-invaderu-kolonialisms-teoretisks-apskats-lorenco-veracini-2011/>

[4] <http://tencinuserunas.wordpress.com/2012/02/11/par-baltijas-valstim-postkolonialisma-gaisma-karlis-racevskis/>

[5] <http://tencinuserunas.wordpress.com/2013/01/22/meklejojot-valsts-antiideologiju-bilderbergas-pasaules-vara-totals-globals-unificejoss-naudas-materialisms-pret-nacionalo-daudzveidibu-un-vertibam>

LATVIETI, MOSTIES, LAIKS NEGAIDA!

Latviešiem – BŪT vai NEBŪT!

Turpinājums no 3. lpp.

Devība bijusi latvieti ieaudzīnāta jau no pašas bērnu kājas. Pretstatā devījam stāv sīkstulis un skauģis. Skaudība ir nekrietnākais netikums, jo tas visvairāk kavē dažādu labumu vairošanos un labklājības pieņemšanos. Latviešu dainās skauģis turēts tik pat kaitīgs kā ļauns burvis.

Skaudība latviešu sabiedrībā tiek speciāli kultivēta, lai celtu iekšējas nesaskaņas, tā ir kārtējā ļaunprātība pret latviešu tautu.

TAISNĪGUMS

Ceturtais ļauztikums ir taisnīgums. "Taisnība pamatojas prasībā, lai katrs darītu tā, kā vajag, lai ikviens dabūtu to, kas tam pienākas, lai viens otram nedarītu pāri. Latvietis grib dzīvot kā LĪDZĪGS LĪDZĪGOS un šo vienlīdzību negrib liegt pat saviem naidniekiem. Valstī taisnību kārtu likumi, bet tie nav laģa papildinājumi bez taisnības tikuma sirdī. Tikumiskos likumus dod sirdsapziņa, tiesiskos – valsts. Sirdsapziņa izceļas no kauna jūtām, un tamdēļ dainas bieži mēdz atgādināt šo kaunu, kura dēļ mēs vairāmiem no netaisna un ļauna."

Lai šādu Atmodu realizētu, mums ir nepieciešama tautas priekšpulka veidošana, kura loma ir Tautas inteliģencei."

Taisnīguma tikums latviešiem piemīt jau tūkstošiem gadu, bet kristiešu-krustnešu okupācijas radīja slāpēs pēc sava iedzintā taisnīguma, un latviešus bija viegli aizraut ar utopiskām, kosmopolitiskām, sociālistiskām idejām 19. gs sākumā un ieraut 1905. gada revolūcijā. Mēs labi zinām šo ideju generatorus un nevienu latvieti tur neatradīsim, bet šīs slāpēs pēc taisnības un cīņa pret lietu nepareizo kārtību latviešus iemeta kārtējās "melnās sotņas" apkampienos.

Šobrīd prasība dzīvot kā līdzīgam līdzīgos ir atkal tik aktuāla kā nekad, kaut vai kā prasība latviešu zemniekus pielīdzināt citu Eiropas tautu zemniekiem. Pašreiz taču atkal esam dzimcilvēki, tikai šoreiz ESV.

DIEVBĪJĪBA

Latviešiem ir viens dievtikums – būt dievbijīgiem. Dievbijība nav balstīta uz bailēm. Latvietim tā ir godbijība, tā ir dzīvošana pēc Dieva likumiem, pēc Dieva padoma. Latvietis Dievu daudzina un godina.

"Dieva bijāšana izpaužas godbijībā pret visu labo un tikumīgo, kā arī Dieva

iestādīto likumu ievērošanā. Dievišķos likumus neturot, sariēbj Dievam un ļaudīm."

Vēlreiz gribu uzsvērt, ka latviešu tikumi nav viens no otra atdalāmi, daļums atspoguļojas darba tikumā, gudrība – saderībā utt., bet visi kopā tie veido vienotu sistēmu. Dievs ir devis cilvēkiem talantību, un tādējādi kāds tikums var būt vairāk izteikts, bet principā latvietis raksturojas ar šo tikumu kompleksu.

PRAKTISKĀ DARBĪBA JEB KO MUMS DARĪT?

Vai atceraties manu ik rīta skaitāmpantiņu: "Es nepiederu PSRS, Es nepiederu Padomju Savienībai, Es nepiederu PSRS, Es nepiederu Padomju Savienībai..." Tagad pantiņam ir citi vārdi: "Es nepiederu Eiropas Savienībai, es esmu Brīvs! Es nepiederu Eiropas Savienotajām valstīm! Es esmu brīvs!" Ar šo tad arī sāksim, šim pantiņam ir jāskan jūsu apziņā ik rītu un ik vakaru. Dzinn! Tas būs pirmais solis. Nākamais solis jau būs grūtāks.

Antropoģeogrāfijā un kultūras ģeogrāfijā esmu izdalījis divus ļoti dažādus jēdzienus, kuri tiek saukti briesmīgos svešvārdos: difuzionisms un sintezācija. Difuzionisms raksturo kultūras (tās plašākajā izpratnē) izplatīšanos telpā, aptverot aizvien jaunas teritorijas un to iedzīvotājus, bet sintezācija ir dažādu kultūru sintēze vienā hibrīdā, kā, piemēram, padomju kultūra ar *Homo Sovieticus* vai jaunais fenomēns – Eiropas kultūra ar *Homo Europeticus*. Faktiski mums ir nepieciešama latviešu tautas integrācija – atjaunošana, apvienošana, vienotības radīšana, bet notiek latviešu dez-integrācija (pat veselas aģentūras izveidošanas šim nolūkam). Varturi ar "psiho-trika" palīdzību dez-integrāciju sauc par "integrāciju".

Mums ir jāņem vērā, ka visa Latvijas garīgā un materiālā telpa šobrīd ir *hristianizēta* un *jehudizēta*, tikai atsevišķos prātos un pagalmos valda latvietība. Mums ir jāveic "ideoloģiskā diversija" (kā man šajā gadījumā patīk šis komunistu termins!) un jāizplata latvisms.

Turpinājums 8. lpp.

AIZKULISES

Turpinājums no 5. lpp.

Andris Pauls-Pāvuls: Es nesaprotu, kādēļ šobrīd būtu jābaidās no Krievijas? Ko tad Krievijai no mums īsti vajag? Papīrmalku, kūdru, granti, pirtslotas – nu, ko īsti?

DDD: Viņiem vajag, lai mēs respektējam piekto kolonnu, mīlam to...

A.P.P.: Par piekto kolonnu ir pavisam cits stāsts. Varam pateikties zviedru diplomātam Larsam Fredēnam, kurš savā grāmatā atklāj, kas patiesībā notika deviņdesmito gadu sākumā. Fredēns raksta par Jeļcina un Klintona 1994. gada vienošanos. Tā bija divu lielvaru vienošanās, kas līdzīgi kā Molotova-Ribentropa pakts izlēma latviešu tautas un Latvijas likteni. Zviedru diplomāts savā grāmatā raksta, ka Jeļcins ar Klintonu ir noslēguši paktu par to, ka

DDD: ...un mūsu nodevīgajiem politiķiem.

LIELVARU ASINAINĀ IZKLAIDE

DDD: Starp citu, Amerikā joprojām uzcītīgi pilnā vienošanos ar Krieviju, aktīvi aizstāvot krievvalodīgo un Krievijas intereses Latvijā. ASV vēstnieces personā ļoti aktīvi agitēja par Abrenes atdošanu Krievijai.

Andris Pauls-Pāvuls: Tas latviešiem būtu jāsaprot kā ābece – pasaules lielo valstu vadītāji domā, ka pat mutiska divu lielvaru prezidentu vienošanās ir kā likums visiem, kamēr nerodas jauni apstākļi šo lielvaru attiecībās. Būtu apšveicami, ja par to neklu-

Var jau tagad bērniem skolā stāstīt pasakas, bet neko vairāk par pasēdēšanu pie uguns kuriem un padziedāšanu pirms 20 gadiem paveikuši neesam."

Krievija par gadu ātrāk slēdz Latvijā esošo Skrunčas lokatoru, savukārt amerikāņi par to apsola krieviem, ka viņi neierobežotā laika termiņā Latvijas teritorijā nodrošinās "cilvēktiesības un tautību tiesības" šeit palikušajiem armijniekiem un viņu ģimenes locekļiem.

Neatkarīgi no partijas piederības joprojām klusē visi Saeimas frakciju vadītāji, kuri 1994. gada 31. janvārī tika izsaukti uz Balto namu. Acīmredzot mūsu politiķi tika veiksmīgi apstrādāti, jo pēc atgriešanās no Baltā nama viņi jau tā paša gada aprīlī noslēdza vienošanos ar Krieviju par sociālajām garantijām Latvijā palikušajiem krievu militāristiem. Būtišķā svešas zemes pilsoņi, kas Latvijā bija ieradušies vai nu kā iekarotāji, vai vēlāk kā civilie kolonisti, šeit atrodas un joprojām skolotājus savā, nevis valsts valodā, pateicoties amerikāņu garantijām.

sētu Augstākās Padomes un 5. Saeimas deputāti, it īpaši Jānis Bordāns, kurš, tolaik būdams "Latvijas ceļa" frakcijas deputāts, piedalījās lemtā par sociālajām garantijām armijniekiem, bet tagad pārstāv "VL-TB/LNNK" un ir tieslietu ministrs.

DDD: Manuprāt, tie, kuri pēc ciemošanās Baltajā namā piekrita izpildīt ASV un Krievijas vienošanos par krievvalodīgo atstāšanu Latvijā, ir paveikuši nodevību pret latviešu tautu.

A.P.P.: Šobrīd, šajā ģeopolitiskajā situācijā, šķiet, neko nevaram mainīt, vien, zinot lielvaru īpašības, varam censties būt nedaudz gudrāki par šakāļiem. Man ir divi vienlīdz spēcīgi Vidusāzijas sargu suņi. Esmu novērojis, ka viņiem vienlaicīgi nevar dot ēst – abi plēšas, sargājot bļodu, un paliek neēduši, jo bļodu pa to laiku izēd kaķi. Ja viens suns būtu vārgāks, tad stiprākais bļodu izēstu. Ja Latvijā gan Krievijas, gan Rietumu ietekme būtu kaut vai katrai četrdesmit deviņi procenti, tad mēs, latvieši, arī ar diviem ietekmes procentiem būtu kā zelta akcija un varētu

šeit noteikt daudz vairāk nekā šobrīd, kad partiju birojos dominē rietumu ietekmes aģenti.

DDD: Diemžēl arī mūsdienā vadītāju sacenšanās par to, kurš būs lielāks pielīdzējs, nostāda mūs pilnīgi neizdevīgā situācijā. Šobrīd mūs rausta gan vieni, gan otri, un Latvija jebkurā gadījumā ir zaudētāja, jo lielvaras mums aiz muguras vienojas.

A.P.P.: Diemžēl mēs vien sēžam un vairs pat nedziedam, tikai burkšķam un labākajā gadījumā kā šakāļi, kam pašiem nav māju, sekojam vienam iekarotājam it visur.

Ir pagājuši vairāk nekā divdesmit gadi kopš neatkarības atjaunošanas, bet krievvalodīgie joprojām brīvi dzīvo šeit, un mēs pat krievu skolas nevaram aiztaisīt ciet. Krievi tagad nīrgājas par prezidenta Bērziņa apņēmību karot Sirijā, bet kurš gan liedza Bērziņam nebūt šakālim un, tiekoties ar Obamu, izmantot izdevību, un norādīt uz pašas Latvijas problēmu saistību ar Jeļcina – Klintona vienošanos, kas nākotnē Latvijā var pāraugt tikpat nopietnā konfliktā kā tagad Sirijā? Kurš prezidentam Bērziņam liedza pateikt, ka piektā kolonna nekad neintegresies?!

DDD: Manuprāt, tie, kuri pēc ciemošanās Baltajā namā piekrita izpildīt ASV un Krievijas vienošanos par krievvalodīgo atstāšanu Latvijā, ir paveikuši nodevību pret latviešu tautu.

A.P.P.: Interesanti, ka 5. Saeimas laikā Birkava ministru kabinetā trešā daļa bija trimdas latviešu. Man no tiem laikiem atmiņā palikuši daži ļoti spilgti fragmenti. Tolaik tam varbūt nepievērsām tik daudz uzmanības, bet tagad tas daudz ko izskaidro.

1990. gadā gan pie Igaunijas Pilsoņu Kongresa, gan Latvijā viesojās Otto fon Habsburgs¹. Viņš tikās ar mums – Latvijas Pilsoņu kongresa pārstāvjiem – un tolaik demonstratīvi attiecās tikties ar Okupācijas pašpārvaldes, t.i., Augstākās Padomes locekļiem.

Savukārt trimdas pārstāvji, kuri burtiski izvairījās tikties ar Pilsoņu kongresa delegātiem, pamatā nēmas ar "guļošajiem", pareizāk – reformu komunistiem. Trimdinieku draudzība ar bijušajiem komunistiem izvērtās par vienošanos starp "Klubu-21" un Pasaules Brīvo latviešu apvienību veidot vienu kopēju partiju "Latvijas ceļš".

Vienošanās par sociālajām garantijām visiem militāristiem Latvijā tika noslēgta laikā, kad Valda Birkava valdībā aizsardzības ministrs bija Valdis Pavlovskis (ministrs laikā no 1993. gada 3. augustam līdz 1994. gada 19. septembrim), kurš šobrīd dzīvo Amerikā un saņem Amerikas pensiju. Tieslietu ministrs, kas to visu akceptēja, bija Egils Levits. Pēc šīs vienošanās noslēgšanas, lai mūs mācītu milēt un integret krievus, Latvijā no Losandželosas momentāni ieradās Nils Muižnieks.

DDD: Un tad strīpā brauca visādi pamācītāji. Nez no kurienes uzradās Vaira Viķe-Freiberga pum-painajā blūzē...

A.P.P.: Jā, kaut kā tā...

DDD: No ārzemju latviešiem, kuri ir pārcēlušies uz dzīvi Latvijā, zinu tikai dažus, kas izprot lietu būtību, kuri iestājas par okupācijas seku likvidēšanu. Visi pārējie ļoti cīnās pret antisemitismu, atbalsta pederastiju un apkāro jebkādas latviešu nacionālisma izpausmes.

Turpinājums būs...

Intervēja Liene Apine

Vai būs referendums PRET EIRO?

Lasītāja jautājums

Nākamajā nedēļā mūsu ģimene bija ieplānojusi doties pie notāra, lai parakstītos par referendumu pret eiro ieviešanu. Taču presē izskanēja ziņa, ka biedrība "Latvija par latu" ir pārtraukusi vākt parakstus. Vai tas nozīmē, ka vairs nav nekādu izredžu?

Ar cieņu,
Modris

"DDD" atbilde

Modra kunga pieminētā biedrība "Latvija par latu" kopš š.g. jūnija sākuma vāca parakstus par Saeimas atlaišanu, uzskatot, ka šādi varētu paspēt atlaist veco un ievēlēt jaunu Saeimu, kura atceltu likumu par eiro ieviešanu. Taču, tā kā Satversme paredz, ka Saeimu nevar atlaist gadu pirms tās pilnvaru termiņa beigām, tad referendumam būtu jānotiek līdz šā gada oktobrim, taču tas reāli nav iespējams, tāpēc šī parakstu vākšana ir zaudējusi jēgu.

Tomēr mūsu lasītājs Modris ar ģimeni neko nav nokavējis! Laikraksts "DDD" vairākkārt ir publicējis informāciju par pavisam citu parakstu vākšanu referendumam ierosināšanai, kuru organizē pavisam cita

organizācija – biedrība "Par latu, pret eiro", nevis "Latvija par latu".

Atgādinām, ka biedrība "Par latu, pret eiro" ir izstrādājusi jaunus Satversmes grozījumus un vāc balsstiesīgo pilsoņu parakstus tautas nobalsošanas rīkošanai, lai garantētu tautai iespējas novērst eiro graužošās sekas. Šī parakstu vākšana notiek **par Satversmes 68. panta grozīšanu**, kurš pašlaik noteic, ka par jebkurām izmaiņām Latvijā dalības nosacījumos Eiropas Savienībā (arī par nepievienošanos vai izstāšanos no eirozonas) tautas nobalsošanu var ierosināt tikai Saeimas deputāti, bet pašai tautai šādas tiesības ir liegtas. Jaunie izstrādātie Satversmes grozījumi paredz piešķirt šīs tiesības pašai tautai, nevis tikai Saeimai, – tāpat tautas nobalsošanu par izmaiņām dalībā Eiropas Savienībā vai eirozonā varēs ierosināt arī pati tauta. Tāpēc šobrīd ir svarīgi grozīt Satversmes 68. pantu, lai mūsu tautai būtu iespēja sarīkot referendumu par izstāšanos no Eiropas Savienības vai no eirozonas, un par to ir acināts parakstīties ikviens saprātīgs Latvijas pilsonis, jo citas iespējas mums var arī nebūt.

Vairāk informācijas meklējiet internetā:

www.parlatupreteiro.lv vai laikrakstā "DDD" Nr.13(291), 14(292), 15(293).

LATVIETI, MOSTIES, LAIKS NEGAIDA!

Latviešiem – BŪT vai NEBŪT!

Turpinājums no 6. lpp.

Šim nolūkam ir jārada latvietības centri – Gaismas pilis kā garīgie centri, kuri izstaros latvisumu. Mums ir jāatgūst sēta pēc sētas, novads pēc novada, pilsēta pēc pilsētas, zeme pēc zemes – Kurzeme, Latgale, Rīgava, Sēlija, Vidzeme, Tālava, Maliena, Zemgale! [...]

Mūsu uzdevums ir radīt aizvien vairāk un vairāk, spilgtākus un spilgtākus šos latvietības centrus, līdz visu Latvijas zemi pārņem latviskais domāšanas un dzīves veids. Nepieciešams priekšnoteikums ir Gaismas lāpa, kura jānes latviešu tautas gara aristokrātijai, kuru veido nacionālā (tautas) inteliģence.

Kur ir mūsu Saulvedis – Tautas inteliģence? Mums ir radošā inteliģence, bet nav nacionālās jeb tautas inteliģences. Sabiedrībā speciāli uztur mītu par “radošās inteliģences” vadošo lomu Trešās atmodas radišanā, veidošanā, vadišanā (tai skaitā LTF, LNNK). Kā zinātnieks, aculiecinieks un LTF organizētājs varu apgalvot, ka tās līdzdalība bija un ir ārkārtīgi pārspilēta. Turklāt to dienu un šodienas vēsture ir pierādījusi, ka tā ir “caurkritusi inteliģence”, kura veic varturu pasūtījumu darbiņus jeb, tēlaini sakot, glezno bārmeņus, izpārdodas realitātes šovos, raksta odas mazizglītotiem oligarhiem, eirokangariem un slavina

eirokoloniālismu...

“Radošajiem” ir liela loma valsts prezidentu “izstumšanā”, “veiksmes stāsta” glorificēšanā, valsts aparāta radītās pauperizācijas pārvēršanā par it kā pašu “dižķibeli” un ordeņu dalīšanā kambarsulaiņiem, bet tautai Prometeja gaismas vietā tiek ieslēgtas vien maldugunis.

Latviski runājošās latviešu “radošās inteliģences” apceres skats un iedvesma ir jāpagriež latviešu tautas un latvisma virzienā. Mūsu vissvārgākais stratēģiskais uzdevums ir modināt jaunu Garīgo atmodu. Pirmā garīgā Atmoda latviešiem bija 19.gs., tagad ir laiks Otrajai garīgajai Atmodai. Ja 20.gadsimta 20.–30. gados sākās Tautiskās (Nacionālās) valsts veidošana, tad tagad ir pienācis laiks otrreiz veidot savu Tautisko (Nacionālo) valsti. Lai šādu Atmodu realizētu, mums ir nepieciešama tautas priekšpulka veidošana, kura loma ir Tautas inteliģencei.

Šo īso darāmo darbu pārskatu es gribētu pabeigt ar latviešu tautas svētā dižgāra Raiņa rindām:

“Strādnieki – kalpi, kas tapāt Par Brīvvīriem, sargājiet valsti! Vai! Tiem, kas raudzīs to zag, Atkal jūs verdzībā spiest!”

Pilnībā pievienojos šiem Raiņa vārdiem.

**LNF bankas konts
ziedojumiem
laikrakstam “DDD”**

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2013

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Noreķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktore vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: **SIA “Latgales druka”,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2**

IKVIENAM IR ROKA JĀPIELIEK...

Turpinājums no 4. lpp.

Liene Rijkure: Ir taču jāsaprot, ka Latvijas neatkarība netika atjaunota, un tagad ir radusies neērta situācija – visi zina, ka šī nav atjaunotā 18. novembra Latvija, bet oficiāli nedrīkst to atzīt, jāstāsta, ka ir. Būtībā likumīgā veidā būtu jāatjauno valsts.

DDD: Pirmkārt, jāpātrīc kolonisti, okupanti...

L.R.: Protams! Faktiski būtu jādomā profesionāliem nacionāliem juristiem, kā visu pareizi izdarīt, nevis kaut kādiem pašlabuma meklētājiem.

LATVIJAS NEATKARĪBA NAV ATJAUNOTA

DDD: 1996. gadā Saeima pieņēma Deklarāciju par Latvijas okupāciju, kurā ir skaidri noteikts, ka Latvijas valdībai ir jāaicina pasaules valstis un starptautiskās organizāci-

jonizācija, debolešvīzācija. Un šajos jautājumos viss ir atkarīgs no mums pašiem – no latviešu tautas gribas un izpratnes! Tomēr vairums latviešu vēl joprojām lien kolonistu un okupantu priekšā uz vēdera – izklājās kā tādi tepiki... un valdība, kas piesūkusies ar kolaboracionismu, turpina grūst tautu un valsti bezdibeni.

Liene Rijkure: Jā, tas ir cilvēka necienīgi! Latvieši pat runā okupantu valodā ar šeit dzīvojošajiem. Es nezinu, kura tauta vēl tā dara.

DDD: Pašcieņas trūkums?

L.R.: Diemžēl arī parastie cilvēki līdzinās varnešiem, kuru mugurkauli ir pavissam miksti. Ir jābūt pašcieņai, lai noturētos pret valdošo iztāpības garu. Vairums padodas straumei. To pierāda arī vēlēšanu rezultāti.

Es visu laiku atbalstīju

“Tas bija viltīgs gājiens, kur savu lomu noteikti spēlēja arī Rietumi, jo viņi redzēja, ka pakalpiņi, kas klanījās Padomju Savienībai, būs labi arī viņiem.”

jas palīdzēt likvidēt okupācijas sekas un realizēt iebraukušo repatriāciju. Lai gan šajā dokumentā runa ir par brīvprātīgu repatriāciju, tas tomēr varētu būt labs sākums – mēs jau tagad varam iedvest okupantiem un kolonistiem vēlmī braukt prom. Bet Saeimai ir jāpieņem likums par vispārēju, bezierunu dekolonizāciju.

Liene Rijkure: Protams. Bet no otras puses – ko var prasīt no tādas nelikumīgas varas?!

DDD: Ja tauta kļūst speciāla un prasīga, tad valsts vara nespēj rīkoties nelikumīgi – tauta piespiež kalpot varu tautas un valsts interesēm.

L.R.: Jā, tieši tā. Un, pirmkārt, ja latviešu tauta būtu bijusi spēcīga, tad nelieši valsts priekšgalā nemaz nebūtu tikuši – tādas Augstākās Padomes nebūtu jau no paša sākuma. Protams, koncentrētām tautas spēkam ir jābūt, un tāds līdz šim vēl nav parādīts.

DDD: Lai kā juristi spriestu – ir atjaunota vai nav atjaunota 1918. gada 18. novembra Republika, tomēr reālā situācija ir acīmredzama: Abrene ir okupēta, pa Latvijas zemi braudā okupanti un kolonisti, bagātības un varu ir sagrābuši bijušie komunistu un komjauniešu līderi un tamlīdzīgi kolaboracionisti. Formāli tiek stāstīts, ka šis valstiskais veidojums ir 18. novembra Latvijas Republikas turpinājums. Bet, ja tas ir turpinājums, tad Latvijai tādai ir jābūt arī faktiski. Tas nozīmē, ka ir jāveic deokupācija, deko-

nacionālo apvienību – “Visu Latvijai! TB/LNNK”, taču tagad esmu vilusies, jo neredzu viņos latviešu tautas interešu aizstāvjus. Tomēr pat tik mikstai partijai ir tikai četrpadsmit vietas Saeimā.

DDD: Bet pārējās partijas Saeimā ir vēl nederīgākas...

L.R.: Tāpēc nav saprotams, par ko cilvēki, iedami uz vēlēšanām, domā.

Bet varbūt vēlēšanu rezultāti gluži vienkārši tiek sagrozīti, kā vajag?

NEDRĪKSTAM PIEĻAUT VĒSTURES ATKĀRTOŠANOS

DDD: Kārlis Ulmanis reiz aicināja palikt savās vietās un nekarot. Kā tev šķiet, vai skaita ziņā mazai tautai labākais ir pakļauties vai tomēr cīnīties, kaut arī pret pārspēku?

Liene Rijkure: Protams, ka cīnīties, tas ir pilnīgi skaidrs! Sava Tēvzeme vienmēr ir jāaizstāv. Redzi, ar visu stāvēšanu savās vietās latvieši aizgāja bojā represijās, izsūtīšanās – izkāva labāko tautas daļu. Tagad latviešiem vairs nav pat pieci procenti aktīvu, tautas aizstāvības virzienā domājošu cilvēku. Toreiz Latvijai bija armija, aizsargi, lielākā daļa latviešu būtu cīnījušies par savu Tēvzemi un tautu. Vīri bija gatavi karot – viņi tikai gaidīja pavēli.

DDD: Ne velti ģenerālis Bolšteins, Robežapsardzes priekšnieks, 1941. gada 21. jūnijā nošāvas.

Pirmsnāves vēstulē savai priekšniecībai viņš rakstīja: “Mēs, latvieši, sev uzcēlām jaunu, staltu ēku – savu valsti. Sveša vara grib piespiest, lai mēs to paši noārdām. Es nespēju piedalīties.” Šāda vēstule liek domāt, ka ir notikusi nodevība, kuru ģenerālis nespēja pieņemt.

L.R.: Jā, es nevaru izskaidrot, kāpēc latvieši tad necīnījās.

DDD: Un kādēļ vēl pirms 1939. gada nepastiprināja bruņojumu un neslēdza militāru savienību ar Lietuvu, Igauniju, varbūt arī ar Somiju un Poliju – notikumi Krievijā un Vācijā taču lika būt modriem? Patiesībā šodien dzīvojam līdzīgā situācijā. Latviešiem būtu jācinās, bet vairums domā tikai par savu pašlabumu. Kā, tauprāt, uzmundrināt cilvēkus?

L.R.: Mums, nacionāli domājošiem latviešiem, Rīgā ir labi – esam lielā pilsētā, mums ir viegli satiekties, aprunāties, bet laukos, manuprāt, varētu būt drūmāk. Varu novēlēt cilvēkiem laukos abonēt laikrakstu “DDD”, tikties un pārrunāt jautājumus, kas ir aktuāli latviešu tautai. Nevajag aprobežoties ar to, ka pasta nodaļā vai mazpilsētas kioskā nevar nopirkt laikrakstu “DDD” – rakstiskā veidā ir jāparāda, ka latviešiem šīs preses izdevums ir nepieciešams.

Un nacionāli domājošajiem ir jāpūlecējas, nevis jāatmet ar roku – eh, ko tur ar to politiku, mēs tāpat neko nevaram ietekmēt... Tā nedrīkst! Latviešiem ir jānāk kopā, jādomā, jārunā, jāapspriež un jāiesaka arī kādas vajadzīgas grāmatas.

DDD: Vai piekrīti tam, ka mēs kā tauta būsīm vāji tik ilgi, iekams nebūs sasniegta “kritiskā masa” – nepieciešamais cilvēku kopums, kas spēj analizēt šos procesus, apzināt noteikto cēloņus un iedrošinās uzskāt cīņu pret netaisnību?

L.R.: Protams. Saprotu arī, ka nevar bāzties virsū – ja cilvēks ir pilnīgi aizslēgts tam, ko tu saki, tad pamodināt viņu ir neiespējami. Runāt var tikai ar domabiedriem.

DDD: Un tādiem, kuriem sāk interesēt kaut kas vairāk nekā savs pašlabums.

L.R.: Man sevišķi rūp jaunieši, kas ir piedzimuši pēc 1990. gada un kuri tagad uzsūc kosmopolītisko domāšanu. Viss, protams, ir atkarīgs no vecākiem, no skolas un skolotājiem.

Tieši ar jauniešiem vajadzētu runāt visvairāk – vecos jau vairs nevarēs pārveidot.

DDD: Esmu ievērojusi, ka jauniešus glābj tas, ka daudzi neprot krievu valodu, un viņos veidojas sašutums, ja tiek prasīta krievu valoda. Tā ir cerība, ka viņi sāks domāt par okupācijas

seku likvidēšanu.

L.R.: Jā, viņi atrodas pilnīgi neejdzīgā vidē, un par to ir parūpējusies Latvijas valsts – latvietis nevar pat darbu dabūt, ja neprot krieviski.

IR JĀSAGLABĀ IEKŠĒJAIS SPEKS!

DDD: Kāda ir tava attieksme pret eiro ieviešanu?

Liene Rijkure: Protams, tas notiek ļoti nekautrīgā veidā, netiek ņemta vērā tautas griba – eirozona nāk mums virsū kā tāds buldozers. Jāiet vismaz parakstīties par Satversmes 68. panta grozījumiem, lai pēc tam neviens nevarētu teikt, ka latvieši labprātīgi ir iestājušies eirozonā.

Tauta vēl nav gatava radikāli, tas ir, pamatīgi rīcībai, lai atjaunotu 18. novembra Latvijas Republiku ar to pilsoņu kopumu, kāds tas bija 1940. gadā un viņu pēctečiem.

Latviju var atjaunot, ja to saprot lielas vairums cilvēku. Latviešiem un Latvijas likumīgajiem pilsoņiem ir beidzot jāsaprot, ka šī valsts ir mūsu, nevis kaut kādu kolonistu, okupantu mantojums. Ja to nesaprot, tad viss ir pilnīgi bezcerīgi.

Manuprāt, tautai ir jāorganizējas. Iespējams, ka vairums cilvēku vienkārši gaida kādu aicinājumu.

DDD: Cilvēki ir pārāk kūtri un gaida, ka kāds cits viņu vietā visu izdarīs – cīnīsies par lielākām pensijām un algām, par taisnīgumu. Bet bezcerību šajā situācijā neredzu, vienkārši tiem, kuri saprot, ir jākļūst vēl aktīvākiem, kā jau tu teici – ir jārunā ar cilvēkiem, ar jauniešiem, ir jāizglīto, lai šīs domas un idejas tiešām iesējas, un tad nāks arī raža.

L.R.: Piekrītu. Cilvēkam ir vairāk jādarbojas – nevar teikt, ka es jau tik daudz esmu darījis, tagad lai citi dara. Šis nav tas laiks, kad ir noteikts kāds limits tavai darbībai, – tev ir jādara maksimums, ko tu vari, un visu laiku, visu mūžu.

DDD: Un nav jāgaida, ka tev kāds par to pateiks paldies. Visticamāk, ka nepateiks. Vēl vairāk – kāds varbūt atnāks un nolamās, bet tas lai ir kā kompliments: ja tumsa sāk tevi lamāt, tas nozīmē, ka tu ļoti labas lietas dari.

L.R.: Man liekas, vienmēr tā ir bijis, ka cilvēki, kuri cinās par patiesību, netiek atzīti. Pat Jēzu Kristu taču piesita krustā! Nav jau svarīgi, kā kurš uz tver Bibli, bet tas tiešām atbilst realitātei – pravieti savā zemē neciena. Tas ir jāpatur prātā, nav jānoskumst, bet ir jāaglabā iekšējais spēks.

Intervēja
Līga Muzikante